

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXI

ВЕРЕСЕНЬ — 1981 — SEPTEMBER

ч. 303

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редакція Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association ODUM.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (international coupons) на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за своєю право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не заважають відповідати поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Г. Черінь, О. Бердник, Б. Олександров, Н. Забіла. П. Одарченко — "Маруся Чурай" Ліни Костенко. Книга пошанування Г. Китастого. Я. Кіт — Музейна збірка. І. Асімов — З водянистого місяця. О. Шевченко — Кобзарські жнива. Січки — родина року. В. С. — Україна в німецьких виданнях. Другий світовий конкурс для молоді ім. М. Бек. З одумівського життя і праці. Громадська і родинна хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: На оселі П. і В. Родаків "Sparrow Beach Lodge",
Мускока, Онтаріо.

Малюнок Христини Бродгед з Гамільтону, Онтаріо

Ганна ЧЕРІНЬ

**

Є слова ріжні —
Звичайні — або дивовижні.
Слова — карлики і слова гіганти.
Слова, що їх викидають —
І слова, що далеко ховають,
Дарують, як діаманти.
Є слова — як докучлива муха,
Що мусиш слова такі
Відганяти від вуха.
Є слова — співучі синиці,
І навіть — слова-солохі.
Їх частіш вимовляти годиться,
Друзі мої!
Є слова — як гострі ножі —
І слова, як тепленька водичка,
Застояна довго в діжі —
А ми їх вживаєм, бо — звичка.

Є слова, що лишають рани,
Сіллю зранене серце троять.
Є слова, як вогонь божевіль,
І нестерпні, і гострі, як біль,
Та, на щастя,
як ліки-бальзами,
Є слова, що чудово гоять —
Повні ласки, слова лебедині,
Всемогутні слова — оборонці,
Що життя повертають людині,
І правду,
і небо,
і сонце.

Є слова — із проміння прядені,
Є слова — у чужого вкрадені.
Є слова — ніби крякають ворони,
Є слова, у сухотах заморені...
Слова,
слова,
слови...

Тих самих не знайдете два.

**

Що може бути кращим:

в час вечірній,

Коли вогнями зацвітають плавні...
Які?

Звичайно, мрійливо-увяні,
Романтики реліквії прадавні —
Коли не знати вже,

де дійсність, де фантазія,
Бо віддалі розбиває чіткість фокусу
І розмальовує сто раз її
Калейдоскопом сонцеопису...

О, дні колишні,
соковиті вишині,
Дні підготов, і зригів, і прем'єр!...
І враз,

Ганна Черінь

16 серпня 1980 р.

неначе з рамок вишивок,
З'являється з розхилених порт'єр
Колишній приятель,
дитинства вірний спільник,
Сім літ небачений —
сім довгих-довгих літ...

**

— Я попав за співи
Та за пальців хист.
Що ж,
я — бандуррист.
Грав на струнах ниви
Сонця переливи,
Вітру пересвист...

В році сорок першім
Серце, повне болю,
Наче риба з верші,
Вирвалось на волю.

Із веселим дзвоном
Вийшли бандуристи,
Заспівали ніжнотоном,
Чисто та іскристо,

Щоб збудило знову
І міста, і села,
Українське слово,
Як дзвінкі джерела.

**

Спокійно дишіше океан,
Як сплячий сірий звір,
Таємних сповнений оман
Углиб, уздовж і вшир.

Такий він лагідний, як спить,
Що хоч бери та гладь,
Але збудитись може вміть,
Стрясти хаос безладь.

Зненацька плигне на людей,
Несчастних і блідих,
Щоб хирні залишки ідей
Геть витрусти з них,

Щоб ти своє забув таки
І до чужого звик,
Щоб все робити навпаки,
У протилежний бік...

Але не змінить вже думок
Той, хто пройшов Сибір:
Ні гураган, ні смерти шок,
Ні зле тавро зневір —

Микола що б уже не стрів
В новім чужім краю,
Леліс в серці, поки жив
Вітчизну лиш свою.

**

Пішла Гала

сама до читальні,
Схвилювана,
що й казати годі.
Були в таборі
норми моральні
Інакші,
ніж на свободі...

Доля

ножем любов перерізала,
Мріям обтяла крила...
Гарячку туги
виїла кризою
І забуттям заглушила.
Добре,
кому любов і пошану
Жінка пришеle
хоч зрідка
в листі...

Слова сердечні, як подих евшану,
Кленові листки золоті...

А багато мовчали,
Щоб вберегти і звідси, і звідти,
сім'ю від біди,
Щоб до інституту
дісталися діти,
Присипавши пилом
батьківські сліди...

**

XVII

Сибіру кулі й бомби не дістали,
А в Україні аж реве війна!
Скульптури Сталіна летять із п'єдесталів,
В снопах вогню регоче сатана.
Замайорів на Київський Софії
На час короткий синьо-жовтий стяг!
Та варвар обірвав травневі мрії,
І сотні мучеників

згинули в ярах...
За те,

що іншим мужності не стало,
Наш авангард лишився на поталу...

І доки на Дніпрі ще скресла крига,
Пропали, не діждавши Весни,
Іван Рогач, Ірлявський і Теліга,
А з нею не дописана ще книга,
Її поезій срібнострунні сни...

У Києві, як символ лихоліття,
Лишівсь юдейський цвинтар — Бабин Яр...
Весь світ заговорив про це страхіття,
Що всіх злякало видовом примар,
Але чи знатиме несправедливий світ
Ще й правди другу половину —
Що в тім яру
барвінку синій цвіт

Росте з сердець
борців за Україну?!

**

Читачу!
Я бачу
твої
недовір'ям зведені брови:
To виходить,
ніби в суворій Воркуті
Тільки і роблять,
що точать розмови
Люди,
до ярм прикуті?!

Праця була
щоденна, і довга,
і непосильно тяжка...
Ta слово —
сильніше, ніж гніт.
Мерзлий ґрунт бурувало
задубила від втоми рука,
А думка
довбала сваволі столітній лід.
Зрозумійте:
слова не одразу ставали до бою,
Не летіли,
як армія танків на тракт...
Це —
сума зусиль,
що являє собою
Багатьох відгорьованих літ екстракт.

Із роману у віршах "Слова", 1980

Петро ОДАРЧЕНКО

"МАРУСЯ ЧУРАЙ" ЛІНІ КОСТЕНКО

Славетна українська поетеса Ліна Василівна Костенко збагатила українську літературу чудовим твором — історичним романом у віршах під назвою "Маруся Чурай". Основою цього твору стала популярна українська народна пісня "Ой, не ходи, Грицю, та й на вечерниці". Ця наша пісня відома не тільки на Україні, вона популярна і в Європі і в Америці. Польський письменник Ю. Словацький у листі до матері згадував, що у Франції видано деякі українські та польські народні пісні і що найбільше всім подобається пісня про Гриця. 1935 року на Міжнародному конкурсі народних пісень у Брюсселі українська пісня "Ой, не ходи, Грицю" здобула першу нагороду. Авторкою цієї пісні була напівлегендарна українська народна поетеса та співачка Марина Гордіївна Чурай — Маруся Чурай. Вона народилася в Полтаві 1625 року. Її батько славний козак Гордій Чурай, борець за волю України, трагічно загинув у боротьбі проти ворога України. Його стратили у Варшаві 1638 р. Народ склав про нього пісню, яку відомий український історик М. Максимович опублікував у своєму збірнику українських народних пісень. Донька славного козака Гордія Маруся відзначалася своєю надзвичайною красою і добрим серцем. Вона мала чудовий голос і була талановитою поетесою. Вона складала пісні й майстерно їх співала. З її піснями йшли в похід проти ворога українські козаки під проводом славного гетьмана Богдана Хмельницького. Її пісні живуть і тепер. "Засвистали козаченки" ("За світ встали козаченки"), "Віють вітри, віють буйні", "Шумить гуде дібровонька", "На городі верба рясна", "Чого вода каламутна", "В кінці греблі шумлять верби", "Летить галка через балку" і багато інших пісень — це творчість славної Марусі Чурай. І остання її пісня "Ой, не ходи, Грицю" була найпопулярніша. Тема цієї пісні — тема отруєння невірного коханця — знайшла своє відображення в баладах Левка Боровиковського ("Чарівниця" 1834), а також Степана Руданського ("Розмай", 1854). Образ Марусі Чурай виведено у багатьох драматичних творах: В. С. Александрова ("Ой, не ходи, Грицю", 1876), М. П. Старицького (під тією ж назвою), Г. Бораковського ("Маруся Чурай, українська піснетворка", Львів 1888 р.), В. Самійленка ("Маруся Чураївна", 1896), Е. Озерської-Нельговської (1896).

Український письменник Г. Квітка - Основ'яненко зібрав багатий фольклорний матеріал про Марусю Чурай. Цей матеріал використав російський письменник О. О. Шаховської і на підставі цього написав і видав історичну повість "Маруся — малороссийская Сафо" (1839), Біографічний нарис про Марусю Чурай ("Маруся

Чурай", малоросійская певунья" (надрукував в журналі "Пчола" 1877 р. Олександр Шкляревський. Довідкові матеріали про Чураївну друкувалися в Бібліографічному словнику Голіцина (СПБ, 1889), в статті В. Гарського — у багатотомному виданні "Русский биографический словарь под наблюдением А. Полонцева (СПБ, 1905) та в інших виданнях.

Від 1905 р. до 1964 року про Марусю Чурай не було ніяких ні статей, ні згадок. Із забуття вивів Чураївну сучасний композитор і музикознавець Леонід Кауфман. 1964 року в журналі "Вітчизна" (ч. 10) він опублікував цікаву статтю "Легенда про пісню" про Марусю Чурай. 1967 року вийшла в світ у видавництві "Дніпро" книжка "Дівчина з легенди — Маруся Чурай" з текстами пісень, що їх приписують Марусі Чурай, з мелодіями до цих пісень, з кольоровим портретом поетеси-співачки роботи художника Ф. П. Самусєва та з великою статтею Леоніда Кауфмана "Маруся Чурай". 1974 р. у тому ж самому видавництві вийшло друге видання цієї книжки в розкішному художньому оформленні Валентини Ульянової. Немає ніякого сумніву в тому, що Ліна Костенко читала ці книжки, і вони були поштовхом для творчої праці над віршованим романом "Маруся Чурай". Ліна Костенко глибоко простудіювала добу Хмельниччини — добу Великої визвольної боротьби українського народу під проводом гетьмана Богдана Хмельницького і дала нашій літературі твір, який має і глибоке пізнавальне значення і неоціненну художню вартість. На широкому історичному тлі розгортається життя народу в поворотний період його історії. В романі Ліни Костенко показано цілу галерею образів історичних та історично вірогідних, показано тут і позитивних і негативних персонажів. Тут і мужні патріот козак Іван Іскра, і хоробрій, але хиткий своєю натурою козак Гриць і грошолюбці Вишняки і мудрий гетьман Хмельницький та його однодумець славний полковник Мартин Пушкар, тут і прекрасний образ мандрівного дяка, чулого супутника Марусі під час її скорботної прощи.

У центрі роману прекрасний світливий образ талановитої народної поетеси і співачки Марусі Чурай, авторки численних пісень, які й у наші часи користуються великою популярністю. Ліна Костенко розкриває перед читачем глибину тужливій дівочої душі, смертельно ображеної кривдою і зрадою. Ліна Костенко з великою майстерністю показала психологію цієї прекрасної фізично і духовно талановитої дівчини, глибоко проаналізувала її душевний стан, її багатство душевне, її щирість, її чисте і глибоке почуття кохання, її великий патріотизм, її велику релігійність і її безсмертну поетичну і пісенну твор-

чість, її слово і пісню, що підносила дух козацьких полків Богдана Хмельницького і що вічно лунатиме на Україні, викликаючи шляхетні почуття любові до Рідного Краю, до рідної мови, до рідної пісні й гартуючи дух народу в його боротьбі за правду, за волю і за державну незалежність.

Твір Ліни Костенко — це велика скарбниця української поетичної мови. Багатство мови цього твору — бемежне. Ліна Костенко глибоко й ґрунтовно простудіювала історичну добу Хмельниччини, побут того часу і мову 17-го століття. Вона зуміла належно використати архаїзми для характеристики персонажів повісті, є також церковно-слов'янізми та канцеляризми, властиві мові судових розправ XVII століття. Авторська мова і мова персонажів роману багата на українські ідіоми, приказки, прислів'я. І одночасно ці елементи стародавньої розповіді органічно сплелися з сучасною формою авторських висловлень, багатих на оригінальні метафори, епітети та інші поетичні засоби сучасної високорозвиненої української літературної мови. І тому читати цей твір або слухати слово поетеси в мистецькому виконанні майстрів художнього читання — це справжня насолода!

Роман починається описом судової розправи над Марусею, яку обвинувачують у тому, що вона отруїла козака Грицька Бобренка. Коли суддя пропонує віддати Марусю на тортури, то на захист Марусі став козак Лесько, полковник Пушкар і полковий обозний Іван Іскра, який звернувся до суддів такими словами:

"Ця дівчина не просто так, Маруся,
Це — голос наш. Це пісня. Це — душа.

Коли в похід виходила батава, —
Її піснями плакала Полтава.

Що нам потрібно на війні?
Шаблі, знамена і її пісні.

Звитяги наші, муки і руїни
бесмортні будуть у її словах.
Вона ж була як голос України,
що клекотів у наших корогвах!

Вирок суду — смертна кара. Маруся у в'язниці чекає смерті. Перед смертю вона згадує все своє життя: своє дитинство, ночі на Купала, зустрічі з Грицем, Різдвяні свята, Водохрища, трагічну смерть свого батька, кобзарську думу про батька, згадала, як вона творила пісні, пригадала матір молодою, батька: "Звела їх доля, наче в нагороду, за те, що мали незгlibimi душі". Пригадала вона кохання й зраду Гриця, що під впливом своєї грошолюбної матері проміняв бідну Марусю на багату Галю Вишняківну. З розпачу Маруся хотіла отруїтися, але отруту, яку вона приготовила для себе, випив Гриць.

... Настає момент страти.

"Стояли люди злякані, притихлі.
Вона ішла туди, як до вершин.

Були вже риси мертві і застиглі,
І тільки вітер коси ворушив.

I тільки якось страшно, не до речі,
на тлі тих хмар і зашморгу, була
ота голівка точена, ті плечі,
той гордий образ чистого чола.

I втиши смертній, вже такій, аж дивній,
коли вона цілує образок, —
на тій високій шиї лебединій
того намиста доброго разок.

Аж навіть кат не витримав, зачовгав,
заніс мішок, узвівши за краї, —
чи щоб вона не бачила нічого,
чи так нестерпно бачити її.

I в цей останній момент "раптом вершник врівався в юрбу". Це Іван Іскра привіз універсал гетьмана Хмельницького про помилування Марусі. Отаман Гук читає універсал:

"Її пісні — як перло многоцінне,
як дивен скарб серед земних марнот.

... Таку співачку покарати на горло, —
та це ж не що, а пісню задушить.

"За ті пісні, що їх вона складала,
за те страждання, що вона страждала,
за батька, що розп'ятий у Варшаві, —
а не схилив перед ворогом чола,
не вистачало б городу Полтаві,
щоб і вона ще страчена була!

Марусю помилували... Але її мати не витримала тяжких страждань — померла:

"Кленочками червоними й рожевими
її на той світ осінь провела.

Маруся пішла на прощу у Київ. Перед нещасною, змученою тяжким горем дівчиною розкривається безсмертна краса рідної природи:

"Буває, часом сліпну від краси.
Спиняюсь, не тямлю, що воно за диво, —
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є — дорог, явори,
все моє, все зветься — Україна
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.

Завершення цієї краси — величний образ Києва, столиці України:

I ось він — Київ!
Возсіяв хрестами.
Пригаслий зір красою полонив.
Тут сам Господь безсмертними перстами
оці священні гори осінів.

Так довго йшла, так ждала терпеливо
I ось він, Київ, за валами, він!
той стольний град, золотоверхе диво,
душі моєї малиновий дзвін!

Контрастом до чудової природи було тяжке становище українського народу. Ось кілька кар-

тин, що нагадують нам часи голоду в Україні в 1933 р., а також часи війни:

"Зайшли в село. І моторошно, й дивно.
Ні гавкнє пес, ні корби не скриплять.

"... Оце йдемо вже кілька діб, —
небілені хати і випалений хліб.

"Ви звідки, люди?
З села якого?
— Вимерло село".

На шляху від Полтави до Києва Маруся зустрілася з мандрівним дяком, доброю й мудрою людиною, знавцем історії і культури України. Дяк розповідає Марусі про зрадника українського народу лютого ворога України Ярему Вишневецького. Маруся відповідає дякові блискучою піснею-імпровізацією. Вона співає про те, як славетний Байда Вишневецький з раю спускається на землю, щоб подивитися, як живе його онук Ярема Вишневецький. І цей запроданець Ярема прирікає свого діда знову на ті тортури, яких він зазнав колись від турків за свою відданість Україні. Зрадництво Яреми викривається в Марусиній пісні у вражаючих своєю силою словах Байди Вишневецького:

"Каже Байда, Байда Вишневецький:
— Краще б мене вішав ще раз цар турецький!
Висіти на палі то іще не мука,
як тепер дивитись на такого внука!

І в сучасній Україні не один дід, український патріот, переживає тяжкі муки, дивлячися, як його внуки перетворюються в зрадників українського народу.

Устами мандрівного дяка Ліна Костенко гостро критикує продажних письменників, що вихваляють у своїх творах сильних світу цього:

"...убогі словом, мислію порочні,
у тридцять літ плішиві і старі,
вони складають віршики святочні,
а в селах ридма плачуть кобзарі.

Маруся повертається з прощі в Полтаву. Іван Іскра хоче з нею одружитися. Маруся, хвора на сухоти, відмовляє їйому:

Мое життя — руйновище любови,
де вже ніякий цвіт не процвіте.

Останній розділ роману "Весна, і смерть, і світле Воскресіння". Назва цього розділу символічна. Природа оживає:

І дика груша в білому цвітінні
на ціле поле світить, як ліхтар...

"Уже в дітей порожевіли личка.
Уже дощем надихалась рілля.
І скрізь трава, травиченька, травичка!
І сонце сипле квіти, як з бриля.

Вже онде щось і сіють у долині.
Вже долітає пісня з далини.

СПІВЧУТТЯ

Ц. К. ОДУМ-у, Редакція і Адміністрація "Молодої України" висловлюють глибоке співчуття дружині, дітям і родині св. п. Данила Завертайла, колишнього голови Г. У. ОДУМ-у США, з його передчасним відходом у вічність.

Вічна Йому Пам'ять!

Вже горлиця аврукає в бруслині,
стоять в заплавах золоті лини".

І цей весняний час, час відродження природи для смертельно хворої Марусі Чурай був останньою втіхою:

Спасибі, земле, за твої щедроти!
За білій цвіт, за те, що довші дні.

Вона милується красою весняної природи:

"Як гарно в хаті, як просторо в сінях!
Як оживають ниви і сади".

"... Цвіте земля, задивлена в свободу.
Аж навіть жити хочеться мені..."

Це була та весна, коли "Богдан підняв козацтво за свободу". Іван прощається з Марусею і віїжджає в похід. Тяжкий сум охоплює її:

"Не знала я, що сум такий огорне.
Вмирати буду, — пом'яну добром.
Кирея з вильотами чорна
В останній раз майнула за бугром.

І я, котрій давно вже все байдуже,
уже нічим я слізози не впиню,
Прощай, Іване, найвірніший друже,
шляхетна іскро вічного вогню!

Виступає Полтавський полк з піснями Марусі Чурай:

Виходить полк. Іван під корогвами.
І я край шляху остеронь стою.
Моя душа здригнулася словами.
Співають пісню, Боже мій, мою!

І "Зелененький барвіночку",
й "Не плач, не журися,

а за свого миленького Богу помолися",
І про того козаченка,
що їхав за Десну.
"Рости, рости, дівчинонько,
на другу весну!"
І про воду каламутну,
чи не хвиля збила.

І про тую дівчиноньку,
що вірно любила...”.

Дівчата вчора берегом ішли,
та й заспівали “Ой, не ходи, Грицю”.

А я стояла... Що ж мені, кричати?...
Які мені сказати їм слова?...
Дівчаточка, дівчинка, дівчата!
Цю не співайте, я ж іще жива.

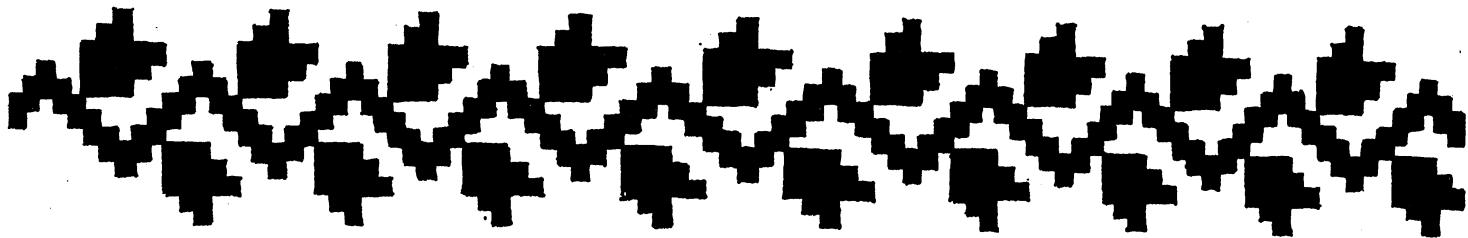
Пісня Марусі Чурай безсмертна! Її пісня підносила бойовий дух козацьких полків Богдана Хмельницького. Її слово, її пісня була духовною зброєю в боротьбі українського народу проти ворогів:

“Її пісні — як перло многоцінне,
як дивен скарб серед земних марнот”.

Її пісні співає український народ понад 200 років і співатиме доти, доки житиме українська нація. Її пісні вічні, безсмертні! “Не пригасили й віки мужньої клічності пісні про козаченків, що опівночі стали до походу. Недарма її покли-

ком наснажив М. Лисенко увертюру до своєї опери” — зазначає М. Бажан (“Поема про кохання і безсмертя”, “Літературна Україна”, 4-го березня 1980). “Народ не дає загинути тому найсильнішому й найсучаснішому, що жило в щедрій і трудній душі нещасної дівчини-поетеси і що житиме в віках — її слову, її пісні, її творчості” (Бажан. Там же). “Коли народ несе — і несе у віки — схильовану пісню поета, то це і є поетове безсмертя. Так завершено поему. Її фінал — мов акорд, дужий, життєрадісний” (Бажан, там же).

Наша славетна українська поетеса Ліна Костенко своїм глибокозмістовним, високохудожнім твором увінчала не тільки славну народну поетесу XVII століття Марусю Чурай і її пісні безсмертні, так само й поетичні твори Ліни Костенко, зокрема її роман у віршах “Маруся Чурай” — безсмертні! Вони завжди будуть гострою зброєю в боротьбі українського народу за свободу й державну незалежність! Вони завжди будуть виховувати в читачах найкращі людські почуття, найшляхетніші пориви до правди, до волі, до людяності.

КНИГА ПОШАНУВАННЯ Г. КИТАСТОГО

Її можна купити в усіх країнах нашого поселення, замовляючи в представників “Українських вістей”, або надсилаючи замовлення прямо до видавництва цього часопису.

Це збірник статей, спогадів та присвят на пошанування Григорія Китастого, композитора й диригента та довгорічного мистецького керівника славної Капелі Бандурристів імені Тараса Шевченка. Для шанувальників маестра Китастого є велика нагода, купуючи цю книжку, виявити безпосередньо свою щиру пошану до єдиного в нас і незаступимого, вельми обдарованого трудівника на ниві мистецтва музики бандури, чарівного й живлячого нашу національну гордість тим величким, унікальним у нашого народу мистецтвом, що все наповняє й усе оживляє, як жива вода — ізцілителька від духовних ран і смерті...

Присвячена ця гарна й корисна книга відзначенню 70-річчя Шанованого Ювілята. Видана під патронатом Української Вільної Академії Наук у США, Музикологічної Секції, коштом фундації імені Івана Багряного. Упорядкування й загальна редакція д-ра Якова Гурського, музична редакція д-ра Василя Витвицького.

Велику частину в книжці займають ноти, 90

сторінок на майже 300-сторінкове видання, з них дві композиції, присвячені Ювілятові, 75 сторінок займають ноти творів Китастого, ще не публіковані, 16 назв. Переважають композиції для молодіжних хорів і ансамблів гри на бандурі, частково й для наймолодших — у жанрі пісні, переважно, для юнаків, для пластунів, для дівочого й жіночого хорів, також у супроводі бандур. Між ними — з народної класики, зокрема знамениті-безсмертні “Женчик-бренчик” та “Зайчику”, шедеври в своєму роді, що після Кошиця й Городовенка майже зникли з репертуару наших хорів, але ж і чудово-чарівні! — тепер оброблені маестром Китастим для виконання в супроводі бандур.

Є також інструментальні композиції, зокрема в'язанка музики до танку, на народні мотиви. Між інструментальними композиціями займає місце шедевр Китастого — “Гомін степів”, фантазія для української арфи! — чернігівської хроматичної бандури.

У Григорія Китастого більше композицій цього роду, в Збірнику поміщені “Етюд”, “Музичний момент”, також для чернігівської хроматичної бандури, “Прелюдія”, для бандури полтавського типу.

Ярослав КІТ

МУЗЕЙНА ЗБІРКА

УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ СКАРБІВ

Ф. Ф. Онуфрійчук, Йорктон: Голос Спасителя, 1981, 58 стор.

Українська мемуаристика не багата в порівнянні до західноєвропейської. Це, мабуть, тому, що велике число наших заслужених діячів ще до свого засłużеного відпочинку, коли б могли писати свої спомини, були знищені, або знайшлися у несприятливих обставинах до писання, як наприклад тюрма чи Сибір. Що гірше, багато наших діячів не писали своїх споминів, бо боялися, або неуважали за потрібне зробити кривду не тільки своїй рідні, але і своїй батьківщині. Вони збіднили нашу історіографію. Мовчанкою історію не нашишеш.

Коли знаний науковець і заслужений громадський діяч, проф. Вол. Кубійович, переступив 70-тий поріг свого бурхливого і творчого життя, він збагатив нашу мемуаристику своєю цінною і цікавою книжечкою — "Мені 70". А тепер, коли заслуженому діячеві, проф. Федорові Ф. Онуфрійчукові минув 76-ий, він теж збагатив нашу мемуаристику своїми спогадами. Це є цікава книжечка споминів, з дещо інакшою, проте цікавою тематикою. За цей твір, сотвори, Господи, авторові многії і благії літа!

Ми вітаємо таку працю. Що більше, ми заохочуємо інших, які переступили свій поріг трудолюбного життя на заслужений відпочинок і просимо не переставати працювати, — а писати подібні спомини, щоб збагатити нашу історіографію. Від них наші діти і внуки взнають про наше славне минуле і про ті славні історичні події, які вони самі творили або пережили. В цей спосіб наші діти і наші внуки навчаються і будуть бачити минуле очима батьків, а не чужих істориків, які його не бачили, а якщо й бачили, то пофальшували його. Автор не є Лотоцьким, Дорошенком чи Чикаленком, це правда, але він бере собі їх за приклад, бо вони є наши найкращі мемуаристи.

Книжечка "Музейна Збірка" — це короткий опис про колекцію тих реліквій, які тепер є власністю автора, які він зумів назбирати за свої довгі трудолюбні роки. Із книжечки виходить, що в автора є різні історичні цінності, як зброя, стародруки, інструменти, писанки, світлини, різьба тощо. Переглядаючи фотографії і читаючи про козацькі пістолі, дерев'яні хрести, С. Петлюру, чи канадські піонерські церкви, перед нами відкривається панорама нашої славної минувшини, як і нашої сучасності. Автор все це має добре зорганізоване і належно впорядковане. Ті цінності автор називає "народні скарби".

Рівночасно, книжечка "Музейна збірка" описує нам і дає дещо знати про самого автора, Ф. Ф. Онуфрійчука. Він є один із багатьох синів хлі-

бороба волинського села. Він є син матері-землі, яка жертвувала своїх синів на вівтар батьківщини. Тим синам (своїм братам) він присвячує цю книжечку. Автор є гордий волиняк і колектор волинської історичної спадщини, так як і його попередник, визначний волиняк, барон Ф. Штейнгель, який в селі Городок, біля Рівного, мав свій музей, в якому знаходилися цінні реліквії про Волинь. Цей музей пропав. Але з книжечки відчуваємо, що автор перебрав на себе цей історичний обов'язок і продовжує збирати ті цінності, які є пов'язані з його батьківщиною.

Автор живе в Канаді. Так як барон Штейнгель полюбив свою прибрану Волинь, так і автор Онуфрійчук полюбив свою прибрану провінцію Саскачеван. Тут він далі трудиться та збирає народні скарби, пов'язані з українськими поселенцями. Мені особливо було приємно дізнатися, що є ще одна людина, котра цікавиться церковною архітектурою наших піонерів у Канаді. Тому мені легко розуміти його біль і смуток за їхній опущений і занедбаний стан "серед степу широкого...". Наші церкви, наші організації і наукові інституції не мають для них часу. Що гірше, сучасні архітектори церков не використовують їхню духовну і стилеву спадщину для сучасного покоління. Вони будуєть свої модерні церкви, зовсім не подібними до українських святынь. Яка іронія: піонерські церкви, як і модерні, стоять порожні. Перші через брак вірних, які переселилися в міста, а другі через те, що вірні не знаходять в них української духовності.

Книжечка робить гарне враження на читача, авторське вступне слово, має трохи довше англомовне вступне слово сина Романа, і ще довше, по-українському, вступне слово А. Курдида. Книжечка друкована на дуже добром папері, з виразним друком. Кольорові фотографії є наліплені. На першій обкладинці є ікона Божої Матері з Дитятком, а на другій є малюнок кн. В. К. Острозького, пейзажі Л. Молодожанина. Між іншим, кн. Острозький, як і барон Штейнгель, теж цікавився волинською землею і, як меценат, здигнув тут культурні і церковні установи.

Книжечка робить гарне враження на читача, та спонукує думки і питання: Чому це автор робить? Для кого він те все тримає? Що станеться з тими цінностями, як його не стане? Чи є ще інші люди, що збирають і тримають подібні народні скарби? Чи вони є такі свідомі, і так зорганізовані як автор? Чи вони знають вартість своєї колекції? Чи може вона десь лежить в закутках? Шкода, щоб народні скарби у вільному світі пропадали тоді, коли на Україні їх нищить окупант, щоб ми не мали свідків нашої історії, щоб ми стали народом без історії. Чи не пора, щоб наша еміграція ті всі народні скарби повитягала із своїх, порохом покритих валізок, пачок і скринь, і все те нам показала? Тобто, чи не пора нам здигнути музей на такі скарби? Замість ще однієї церкви, чому не збудувати музей народних скарбів? Що конечно мати: собор в Люрді чи в Єрусалимі, чи музей в Оттаві?

Коли читач прочитає цю книжечку, то напевно дійде сам до правильної відповіді.

Ісаак АСІМОВ

З ВОДЯНИСТОГО МІСЦЯ*)

Ніколи в нас не буде міжпланетного подорожування. Ще до того, ніякі позаземні істоти не приземляться на нашій планеті — або точніше, більш ніколи.

Я не є пессиміст. В дійсності, подорожування у галактичному просторі можливе, позаземні істоти були на нашій планеті, я це знаю. Космічні кораблі мабуть постійно літають між мільйонами планет, але ми ніколи не долучимося до них. Це також знаю. Усе через дурну помилку.

Зразу поясню.

Дійсно це була помилка Барта Камерона, але мусітимете ви зрозуміти дещо про Барта Камерона. Він є шерифом села Подвійний Яр у Айдаго, а я — його заступник. Барт Камерон є нетерпеливий чоловік, і він найменше має терпеливості тоді, коли мусить виповнювати своє податкове звідомлення. Бачите, крім своєї роботи шерифа, він є власником і керівником крамниці, співвласником отари овець, робить аналізи металів, має малу пенсію ветерана-інваліда (коліно мав поранене) та ще й інші прибутки. Цілком зрозуміло, його податкові цифри складні.

Не було б ще так погано, якби він давав податковому знавцеві виповнювати ці звідомлення, але він конечно мусів усе сам робити, і ця робота його розлючувала. 14-го квітня він недоступний.

Так що школа, що літаюча тарілка приземлилася 14 квітня 1956 р.

Я бачив, як вона приземлилася. Я сидів на кріслі під стіною в канцелярії шерифа та дивився через вікно на зорі. Не хотілося мені навіть читати журнал, що лежав у мене на колінах. Треба було вирішити, чи йти, нарешті, сплати, чи далі сидіти і слухати, як Камерон з прокльонами вже сто двадцять сьомий раз провіряє свої ряди цифр.

Виглядала вона перше, як падаюча зірка, але тоді промінь світла поширився і розділився на два полум'я, і та споруда спустилася легенько, спокійно і тихо. Сухий листочок більше звуку зробив би при паданні. Два чоловіки вийшли.

Я не міг будь-що робити чи сказати. Я не міг крикнути чи ворухнути пальцем. Я тільки сидів як прикований.

Камерон навіть не подивився, не бачив того.

Хтось постукав у відімкнуті двері. Двері відчинилися і ті два чоловіки увійшли. Я подумав би, що вони приїхали з міста, якби і сам не бачив летючої тарілки надворі. Вони були одягнені в темносірі вбрання, білі сорочки з бордовими краватками. Мали чорні черевики і чорні капелюхи. Шкіра в них була темна, мали чорне кучеряве волосся і карі очі. Виглядали дуже серйозно і були висотою близько 5 футів і 10 інчів. Дуже подібні були один на одного.

Боже, як я перелякався!

Але Камерон тільки глипнув угору, коли двері відчинилися, і глянув похмуро. У звичайних обставинах він, правдоподібно, був би лопнув зі сміху, побачивши таку одягу в нашому селі, але він був такий зайнятий своїми податковими цифрами, що навіть не усміхнувся.

Він запитав: — Чим можу вам служити, панове? — А сам пальцями вибивав по паперах, щоб вони знали, що в нього мало часу.

Один з чоловіків підійшов. Він сказав: — Ми вже здавна придивляємося до ваших людей. — Він вимовляв кожне слово обережно й окремо.

Камерон сказав: — Моїх людей? В мене тільки жінка. Що ж вона зробила?

Той чоловік сказав: — Ми вибрали це місце для нашої першої зустрічі тому, що воно спокійне і віддалене від центрів. Ми знаємо, що ви тут провідник.

— Я шериф цього села, якщо це те, що ви гадаєте. Так що кажіть, що вам потрібно.

— Ми дуже обережно пристосувалися до вашого способу вдягання і навіть прийняли ваш вигляд.

— То МІЙ спосіб вдягання? — Він напевно вперше зауважив, як вони були одягнені.

— Спосіб вдягання вашої провідної кляси, розуміється. Ми також вивчили вашу мову.

Нарешті Камерон щось збагнув. Він сказав: — Ви чужинці? — Камеронові не подобалися чужинці, хоч він їх не бачив після військової служби, але й так він пробував бути справедливим.

Чоловік із тарілки сказав: — Чужинці? Певно, що так! Ми походимо з того місця, що ви називаєте Венерою.

(Я якраз намагався очима кліпнути, але з того нічого не вийшло. Я ж бачив летуючу тарілку. Я бачив, коли вона приземлилася. Я був переконаний, що ці чоловіки — чи істоти — походили з Венери).

Але Камерон навіть не мигнув оком. Він сказав: — Гаразд, це є США. Тут усі мають рівні права, незалежно від раси, віровизнання, кольору чи національності. Я тут — для ваших послуг. Чим можу служити?

— Ми хотіли б, щоб ви зразу домовилися з найвищими особами США, як ви називаєте, щоб вони прибули сюди на наради для включення ваших людей у нашу галактичну організацію.

Камерон почервонів. — Щоб наші люди прилучилися до ВАШОЇ організації! Ми вже нале-

—
*) From the book EARTH IS ROOM ENOUGH by Isaac Asimov, Copyright (c) 1957 by Isaac Asimov. Used by permission of Newspaper Enterprise Association, Inc.

жимо до Об'єднаних Націй та Бог-зна ще до чого. Що ви гадаєте, що я президента сюди приведу? Тепер? До Подвійноого Яру? Вислати йому телеграму, щоб спішив? — Він глянув на мене, сподіваючись побачити мою усмішку, але я був як закам'янілий.

Чоловік з тарілки сказав: — Тут потрібне швидке вирішення.

— Ви хочете, щоб Конгрес також прибув? І Головний Суд?

— Якщо вони допоможуть у ділі, пане шериф.

Камерон цілком розлютився. Він гримнув кулаком об папери і закричав: — Ви мені нічим не помогаєте, і я не маю часу слухати збиточників, що приходять сюди, особливо чужинців. Якщо ви до біса не вийдете звідси зразу, то я вас замкну в тюрму за порушення спокою і ніколи вас не випушту.

— Ви хочете, щоб ми пішли звідси? — запитав чоловік з Венери.

— Зразу! Ідіть до черта звідси назад туди, звідки прийшли, і не повертайтесь ніколи! Я більш не хочу вас бачити, і ніхто інший вас не хоче бачити!

Два чоловіки подивилися один на одного, ледь ворушачи обличчями. Тоді той, що все говорив, сказав: — Я бачу, дійсно, у ваших думках, що ви таки дуже наполегливо хочете, щоб вас залишили в спокою. То не по-нашому, щоб силою пхатися чи виставляти нашу організацію там, де ні вона, ні ми, не бажані. Ми шануватимемо вашу приватність і пойдемо. Ми ніколи не повернемося. Ми оточимо вашу планету пересторогами, і ніхто інший відтепер не приїжджатиме і вам не треба буде звідси відходити.

Камерон сказав: — Пане, мені вже набридло це слухати, так що я порахую до три...

Вони обернулися і відійшли, а я знов, що все, що вони кажуть — правда. Я їх слухав, розуміється, а Камерон не слухав, бо він думав про свої податкові розрахунки. І було так, що я нібіто бачив їхні думки, розумієте? Я знов, що тепер навколо світу буде якийсь паркан, якась перегона, затримувати нас, щоб ми не виходили, та щоб інші не заходили. Я це знов!

І коли вони вийшли, мій голос повернувся — та пізно. Я заревів: Камерон, ради Бога, вони з галактики! чому ти їх вигнав?

— Із галактики? — Він на мене подивився.

Я закричав: — Подивися! — Я не знаю, як я зумів, бо він був на 25 фунтів тяжчий за мене, але якось я його потягнув за ковнір до вікна, відриваючи йому при тому всі гудзики з сорочки.

Він був занадто здивований, щоб перечити, і коли він отямився і хотів мене відштовхнути, він був уже коло вікна й побачив те, що діялося надворі, й затамував дух.

Вони входили назад у свою літаючу тарілку, ті два чоловіки, і та тарілка там стояла — велика, кругла, бліскуча й сильна. Тоді вона піднялася, легенько, як пір'їнка, і полетіла. Один бік її ясно побагрянів і ставав ясніший, чим дальше тарілка віддалювалася, аж поки вона не по-

чала знову виглядати, як падаюча зірка, і зникла.

Тоді я сказав: — Пане шериф, чому ти їх вигнав? Вони МУСІЛИ бачитися з президентом. Тепер вони ніколи не повернуться.

Камерон сказав: — Я думав, що вони були чужинці. Вони КАЗАЛИ, що треба було ім вивчати нашу мову. Вони смішно говорили.

— Ох, так... чужинці.

— Вони КАЗАЛИ, що вони чужинці й вони виглядали, як італійці.

— Як вони могли бути італійцями? Вони сказали, що прибули з плянети Венери. Я їх чув. Вони так сказали.

— З плянети Венери?

— Вони сказали! Вони його назвали водянистим місцем, або щось такого. Ти знаєш, що на Венері багато води.

Але бачите, то була тільки помилка, дурна помилка, що будь-хто міг би зробити. Тільки тепер земля ніколи не матиме міжпланетного подорожування і навіть не можна буде на місяць польотіти, чи щоб хтось з Венери знову до нас прилетів. Той дурень Камерон та його податкове звідомлення!

Камерон прошепотів — Венера! Коли вони говорили про водянисте місце, я думав, що вони говорили про місто — про Венецію!

Переклад Дори ПОШИВАНИК

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнесі")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців зайжджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

О. ШЕВЧЕНКО

КОБЗАРСЬКІ ЖНИВА

Жнива — це той період, коли люди збирають плоди своєї праці в різних формах; матеріального надбання або своєї духовної творчості. Кожний виступ хору, артиста, музиканта — це їх жнива. Всі вони косарі, які з гордістю передають свої плоди для насолоди глядачів. Отаких косарів, тридцять вісім іх, було протягом двох тижнів на Кобзарському таборі на одумівській оселі "Київ". А 1-го серпня 1981-го року там же були кінцеві жнива, бо початкові були на Союзовці 29-го липня 1981-го року.

Склад табору

Це був дев'ятий Кобзарський табір на оселі "Київ", влаштований Проводом Об'єднання Демократичної Української Молоді під патронатом Капелі бандуристів ім. Т. Г. Шевченка. Цього річного табір підготовлявся й переводився під командою, яка складалася виключно з молодшої генерації ОДУМ-у на чолі з А. Непрілем як коміндантом і Н. Павленко як заступником. Вже на таборі вони включили до команди тaborовиків — М. Івасиків і Й. Бучко (бунчужні).

Перші Кобзарські табори, до організації яких найбільше прикладав праці П. Гурський СВП ОДУМ-у, це — одинокі табори такого роду, які в той час влаштували будь-яка молодіжна організація. Посіяне зерно впало на плодючий ґрунт і з нього почали проростати нові паростки. І так, у цьому році в різних місцевостях США й Канади переводяться понад шість кобзарських таборів, між ними на одумівській оселі "Україна" в Лондоні, Онтаріо, від 2-го до 16-го серпня з посіяного ОДУМ-ом зерна, вдалися на славу.

На цьому Кобзарському таборі була українська молодь, яка відчуває тепло свого рідного національного інструменту, використовуючи частину свого літнього відпочинку для мозолястої, відданої і наполегливої праці. Тут була молодь з різних міст США: Нью-Йорк (члени Школи кобзарського мистецтва), Сіракузи, Філадельфія, Рочестер, штатів Нью Джерзі, Нью-Йорк, Коннектікат і інших міст... У таборі були одумівці, пластиуни, сумівці й організаційно не оформлені... Усі вони були разом; вчилися, розважалися, знайомилися... Всі вони працювали під досвідченим проводом мистецького керівника Оксани Метулинської СВ ОДУМ-у, із Ст. Кетерінс, Канада, та з інструкторами: М. Дейчаківським, І. Качур, Л. Колич, І. Заверівська, П. Мельничук і Т. Махлай. Оксана Метулинська є мистецьким керівником одумівського Ансамблю бандуристів "Кобзарі" в Ст. Кетерінс, які також приготовляються до жнив — видати свою платівку.

"Це були прекрасні два тижні перебування і праці з молоддю на цьому Кобзарському таборі, який був успішніший ніж я навіть сподівалася",

— говорить усміхнено Оксана Метулинська. А Микола Дейчаківський у своєму слові подяки батькам і присутнім жартома звернувся до учасників — "протягом останніх двох тижнів я мусів вас терпіти, а ви мене, але разом ми багато навчилися...". І справді, в праці з бандурою потрібно багато уваги, впертості, наполегливості, віданості, а найголовніше — терпеливе вправляння. Тому учасники-бандуристи та їх батьки мусять пам'ятати слова Миколи: "Вправляйте ѿ ще раз впрагляйте!"

Склад учасників був різноманітний. Між ними були такі, що вже довший час тримають бандуру й не одні вже збирали жнива своєї праці, але були й такі, які вперше своїми юнацькими, а деякі ще дитячими, пальцями торкали струни бандури... Кожний з них присвячував не менше як шість годин денно для гри на бандурі. За свою працю кожний отримав посвідчення за успішне закінчення курсу. Всім їм хай буде честь і слава!

Програма

Це був прекрасний серпневий сонячний день. На одумівській оселі "Київ" гамірно, людно... Молодь, учасники Кобзарського Табору, в народних українських одягах, з бандурами в руках, чудово прикрашують оселю. Якось легко й радісно за те, що наш народ, у процесі свого дійсно виrucючого життя, створив прекрасну перлину власної унікальної культури, переплетеної бандурою, вишивками, неперевершено мелодійною народною піснею, об'єднавши нас у нерозривний моноліт, якого не може подолати ані зализна завіса, ані проклятий московський Сибір.

Оксана Метулинська тепло вітає батьків і гостей, які чисельно зібралися, щоб бути учасниками хороших жнив. Це була година справжньої насолоди. Молоді косарі-бандуристи не лишили за собою огоріхів, досконало виконуючи вокально-інструментальні чи інструментальні твори під змінною диригентурою Оксани Метулинської та Миколи Дейчаківського. Ритмічно, музично досконало лунали мелодії історичного твору: "Ой літа орел" і народно- побутового "Косарі", переплетених глибоко ліричним "Ой вишенко-черешенько" на тлі тендітно-ліричного соло Лесі Вебер. Програма була складена професійно. Вокально-інструментальні точки відповідно чергувалися з сухо інструментальними, які визначалися інколи дуже складними, вищуканими музичними переходами, як в "Горлиці", "Зайчиках" чи динамічного "Танка" в обробці Г. Т. Китаєвого. І, очевидно, українська скарбниця багата на жартівливі твори: "Як поїхав мій миленький...", "Іде, іде дощ". Особливо "Пісня про Явтуха" виповнена щирим гумором про життя селянина, для

Учасники
Кобзарського табору

Оселя "Київ",
Акорд, Н. Й., 1981 р.

Фото Є. Кальмана

якого віз важливіший за будь-що, тому "...дівко, сідай та гляди воза не поламай", а "як береш грушу, то бери якусь там гниленьку" ...хоч все ж таки хитра дівка довела до невдалої спокуси. Цей виступ був у виконанні Наталі Павленко під акомпаньємент бандури М. Дейчаківського. "Взяв би я бандуру" — це безсмертна, до глибини проста й прекрасна своєю музичністю пісня бандуриста. Легко, навіть непомітно, молоденці пальці пере-бігають по струнах бандур і з-під них немов можутьні дзвони лунають звуки, переливаючись співом молоденців, чистих голосів. Хай ті дзвони, молоді друзі-бандуристи, лунають у ваших серцях назавжди! Хай та праця і мистецьке вміння, які передали вам ваші інструктори, будуть з вами

завжди надхненням до дальшої праці... Взявиши бандуру — цупко тримайте її у своїх юних руках!

Ціла програма концерту складалася з більше відомих і менше відомих для пересічного слухача музичних творів. Але, здається, в музиці немає нічого старого чи нового — в ній все творче, благородне, бо воно випливає з душі таланту й праці: повсякденно, впертої...

Хтось мені колись казав, що репортер дуже часто зможе зробити надзвичайну річ з цілком буденної. Але в цьому випадкові нема потреби передбільшувати, а лише передати дійсність так як було. Отже, повірте, це були дійсно хосені жнива Кобзарського табору в "Києві" — одумівській оселі.

Учасники, які успішно завдічили вимоги на ступінь Виховника Юного ОДУМ-у.

Зліва: Марко Сидorenko, Oleся Konoval, Marta Kochno, Nelia Yaskivich, Katalia Lutchenko, Lesya Smolyak, Galia Bagmet, Lida Hrygoriet, Katalia Yakuta, Varvara Antik i Volodymyr Spivak.

14-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у.
Оселя "Україна",

16-29 серпня 1980 р.

СІЧКИ – РОДИНА РОКУ

В Україні є чимало людей і цілих родин, гідних особливої уваги, пошани й подиву. Та навіть з-поміж них виділяється мужня родина СІЧКІВ з міста Долина Івано-Франківської області. Протягом двох останніх років троє чоловіків з цієї родини відважно стали на прю з державною сваволею й опинилися за гратами. Життя двох жінок, що залишилися вдома, сповнене напруженням очікуванням нової біди.

Розповідь Стефанії Петраш-Січко про свою родину — це не лише життєпис кількох мужніх українських патріотів, це — життєпис самого уярмленого українського народу. Ось уривки з її звернення до громадськості світу.

”Я — мати трьох дітей: двох синів, Василя і Володимира, віком 24 і 20 років, та доньки Оксани, 17 років.

Діти мої — це та єдина, благодатна нагорода безталанного нашого життя з мужем, Петром Січком, нині позбавленим волі за правозахисну діяльність та принадлежність до Української групи сприяння виконанню Гельсінкських угод разом із сином Василем.

Тепер на голови моїх дітей упала страшна кара. Чи в силі хто цьому запобігти та відвернути караючу руку? В розpacі я звертаюся зі своєю розповіддю-мольбою до всіх, хто в змозі мене почути і допомогти.

Обое ми з Петром Січком — колишні політв'язні сталінських концтаборів. Мене було засуджено в 1947 році до 10 років, а Петра Січка в 1947 році — до страти з подальшою заміною на 25 років, а згодом зі скороченням терміну до 10 років. Що ж ми вчинили, за що така кара? Нашою провиною було родитися на Українських Західніх Землях, що належали Польській Речі Посполитій.

Наша доля — це частка долі беззахисних нащадків, що в усі часи великих імперіалістичних зрушень і боротьби на її території волею-неволею стають в обороні людських прав, органічно пов'язаних з національно-суверенними правами споконвіку уярмленої Вітчизни.

З Божої ласки ми з П. Січком лишилися живими, перебули страшне лихоліття диктату, масового терору, спрямованого на фізичне й духовне винародовлення людей нашої землі. І в неволі побралися. А в 1958 році з далекого Колимського краю з немовлям Василем та з надією на добро і щастя повернулися на рідну землю — в місто Долину Івано-Франківської області будувати нове життя.

Жили злагодженим подружнім життям, працювали над силу, і разом училися, й ростили дітей. Ми не переставали вірити в перемогу добра, хоч за бідою і злиднями понад 15 літ світу Божого не бачили.

Так тривало до 1977 року, до дня виключення сина Василя Січка з другого курсу факультету

журналістики Київського університету. Коли Василь вступив до університету в 1975 році, то його батькові П. Січкові було запропоновано по-таємну співпрацю з органами КДБ. На його відмову пригрозили: ”Не довго твій син буде вчитися в університеті!“ Так і сталося...

Тоді батько і син включилися в благородну, відкриту і лояльну правозахисну діяльність Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, платонічним членом якої рахую себе і я.

У липні 1979 року їх було заарештовано, а в грудні засуджено закритим судом строком на три роки кожного.

Через рік заарештували і другого сина — Володимира за те, що не хотів зректися батька і старшого брата, а подібно до нього зрікся радянського громадянства. 9-го січня 1981 року його теж прирекли на 3 роки неволі”.

Доля родини Січків — це жива рана в загальній трагедії нашого народу. Тому Секретарят Світового Конгресу Вільних Українців уважає за наш обов'язок і честь проголосити СІЧКІВ Родиною року та закликає всіх чесних людей стати на їхній захист.

СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб ОДУМ у Вашому місті був активнішим?

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
“МОЛОДА УКРАЇНА”

з радіовисильні
СНІМ НА ХВИЛЯХ FM 101
в Торонто

КОЖНОІ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора
Керівництво:
Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

В. С.

УКРАЇНА В НІМЕЦЬКИХ ВИДАННЯХ

"ІСТОРІЯ КОЗАКІВ"

На терені Зах. Німеччини в книгарнях можна придбати дуже цікаву книжку, як і історично цінну щодо змісту, а видрукована в німецькій мові, що й є доступна широким масам населення. Klaus J. Groeper "Die Geschichte der Kosaken", Wilder Osten 1500-1700. C. Bertelsmann Verlag Muenchen.

Сама книжка є репрезентативного виготовлення в твердій полотняній оправі з кольоворовою обгортою та має 316 сторінок друку. Автор Клаус І. Грипер є молодого віку, — славіст та публіцист, колишній телевізійний та радіо репортер, редактор журналу "Штерн" і керівник ресорту журналу "Квік", де наразі є вільним репортером.

Для ілюстрації змісту в книжці є поміщено також декілька цікавих чорно-білих фотознимків широко відомих для українців. Книжка є написана автором об'єктивно використовуючи історичні джерела та літературні помітки, як зі сторони української, так і ще багато ширше зі сторони інших націй цілої Європи. В кінці є також видрукований довший реєстр.

Ця книжка є дуже цінна своїм змістом всестороннім та об'єктивністю і на високому рівні. Тут представляється козаків різних теренів, де й висвітлюється їхню участю на сході, як з позитивної сторони, так і з негативної. Книжка в цілому має історично-документальну цінність.

Щодо самого змісту книжка розділяється на три розділи з детальним описом даного терену та періоду.

А розпочинається про трагедію на Україні — димові хмари над Києвом — де описується про навалу татарської орди на українську землю і заподіяні брутальності ворогом українському народові.

У другому розділі описується про — завоювання Сибіру — козаками. А в третьому розділі автор приділив дуже багато сторінок з належною об'єктивністю — Українській Козацькій Державі — особливо періоду Гетьмана Богдана Хмельницького.

"КІЇВ"

Черговим найновішим виданням є історично-документальна книжка також в німецькій мові, которую можна придбати в зах. нім. книгарнях — Werner Haupt "KIEW", Die groesste Kesselschlacht der Geschichte. Podzun-Pallas-Verlag.

Згадана книжка німецького автора Вернера Гаупта належить уже до нового періоду і має кольоворову обкладинку та 160 сторінок друку, до

того багато чорно-білих фотознимок і окремих географічних карт та схем топографії. Ця книжка має повністю зміст військового характеру. Тут документально ілюструється про хід війни на Україні 1941 року між німецькою армією та совєто-російською армією і детально описується про здобуття столиці України Києва німецькими військами.

Автор підкреслює велику різницю поміж українцями та росіянами, дотримуючись належної об'єктивності. Обширно описується також про стародавню історію про місто Київ, — виникнення самої назви та великого князя Володимира Великого, який розбудував Київ до сильної столиці України. Крім того чітко також підкреслюється, що в роках 1917-1919 Київ був також столицею незалежної України.

Згідно матеріалу в цій книжці Київ, після довгих та тяжких боїв, — дня 19. 9. 1941 року був здобутий німецькими військами. Тут яких 700.000 вояків совєто-російської армії потрапили до німецького полону.

А закінчує автор свою книжку тим, де особливо підкреслює, що здобутий досвід совєтським керівництвом, після повного розгрому в Києві, — допоміг врятувати Москву і Росію.

Олесь БЕРДНИК

**

Вже у гості йде барвиста
Осінь золота...
Наче книгу жовтолисту
Тихо розгорта.

Я ходжу по тих сторінках
В темному гаю
І зову і кличу дзвінко
Суджену мою.

— Де ти, мріє, озовися?
Може, міцно спиш?
Чи між хмарами у висі
Журавлем летиш?
Чи сковалася між віті
В пишному саду,
Що тебе я в цілім світі,
Мила, не знайду...

Та нема її і досі,
Все не приліта.
Не пускає, мабуть, осінь,
Осінь золота...

ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям

брати участь у праці ОДУМ-у?

"УКРАЇНА В АНГЛОМОВНИХ ВИДАННЯХ"

Другий Світовий Конкурс для Молоді
ім. Марусі Бек

Другий світовий конкурс для молоді "Україна в англомовних виданнях", проголошений на 1980 рік, закінчився.

Завданням учасників конкурсу було збирати всі матеріали з англомовної преси вільного світу про Україну й українців (українська преса англійською мовою не враховувалася), та робити з них збірники за своєю індивідуальною системою.

Надіслані на конкурс збірники переглядало й оцінювало жюрі в складі: мгр. В. Баран — голова, мгр. В. Андрушків, інж. І. Галич, мгр. Т. Розгін, д-р В. Савчук.

За постановою жюрі нагороди отримали:

I-шу нагороду в сумі 500 доларів — Ліда Василин з Енціно, Кал., США,

II- нагороду в сумі 300 дол. — Людмила Шанта з Торонто, Онт., Канада,

III-тю нагороду в сумі 200 дол. — Оксана Родак з Торонто, Онт., Канада.

Михайліві Гнатюкові з Лінкольну, Англія, жюрі присудило 50.00 дол.

Спонзорами II-го конкурсу "Україна в англомовних виданнях" стали: д-р Маруся Бек — склала 1000 дол. на бенкеті, який детройтська громада влаштувала в честь її уродин.

Українська Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Детройті — склала 200 дол.

Український Братський Союз — склав 100 дол. Відомі детройтські громадяни проф. Ірина Решетилович та Стефанія Лужецька — по 10 дол.

Усім спонзорам Комітет щиро дякує і підкреслює, що лише завдяки їм, а в першу чергу д-р М. Бек — фундаторці I і II-го конкурсу, наша молодь може мати конкурс, який є своєрідними студіями теми "Україна в англомовних виданнях".

Дані студії дають учасникам багато знання, виробляють її національний та громадський світогляд, дають можливості, на основі авторитетних джерел, обстоювати права України, а при потребі, заперечувати не згідні з правдою твердження про неї. Крім того молодь пізнає працю і досягнення українців у державах вільного світу. Лавреат II-го конкурсу Людмила Шанта пише до Комітету так: "Надзвичайно цінно Вашу роботу, бо бачу, що тим способом українська молодь стає не лише більш свідома й горда, бачачи діяльність українського суспільства на еміграції очима чужинців, але також збирається цінний матеріал для студій україністики".

Прислані на конкурс збірники, творять архів для дослідників багатьох питань, які стосуються трактування наших проблем англомовною пресою у ланий період часу.

Конкурс "Україна в англомовних виданнях" — своєрідно новий шлях і метода в національному вихованні нашої молоді та приготуванні її наши-

рою обізнаних з українським питанням громадян держав їхнього поселення. Якщо будуть фінансові засоби продовжувати й ширше розвивати його, конкурс відіграє велику роль.

Проголошує і перепроваджує конкурси спеціально створений комітет у Детройті, Міч., США, під назвою: КОМІТЕТ СВІТОВОГО КОНКУРСУ ДЛЯ МОЛОДІ ІМ. МАРУСІ БЕК. До його складу входять: проф. М. Гарасевич — голова, дир. Д. Стасів — заступник, мгр. Х. Юзич — секретар, ред. І. Бек — фінансовий референт, мгр. В. Мушинська — пресовий референт, С. Король, мгр. О. Климишин, д-р Ю. Розгін.

У всіх питаннях просимо звертатись на адресу:

UKRAINICA

3061 Firestone Dr. — Sterling H'ts, Mich. 48077
USA

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

КРЕДО

Верю светлим осенним улыбкам.

А. Блок

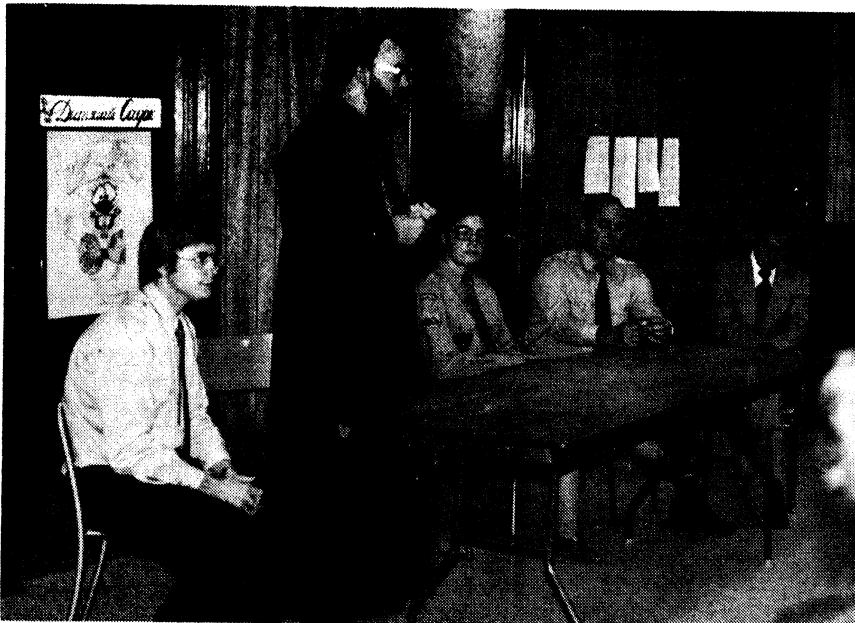
Крізь падіння, і зльоти, й поразки,
Крізь невіру, і святість, і гріх —
Я шукав незбагненої казки,
До якої немає доріг.

І непевний, вагальний, понурий —
Не меткий на шляху до мети —
Я щораз натикався на мури,
Де здавалося легко пройти.

Та в запеклій, гіркій непокорі,
Наче в схрещеній твердості лез —
Вірю в сонце, і води, і зорі,
У світанки на вітах берез.

7. X. 1969

ЯК Ви не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!

**СВІТЛИНИ
З ПРАЦІ ОДУМ-У
В ТОРОНТО
ПІД ЧАС ЗИМИ 1980-81 РР.**

Отець Роман Божик
промовляє до юних
одумівців.

Бунчужна Наталка Сандул
веде реєстрацію дітей.

Змагання на спів

Христина Бродгед

ПРО ОБКЛАДИНКУ

Вересневу обкладинку нашого журнала намалювала читачка з Гамільтону — Христина Бродгед. Панна Христина закінчила курси українознавства ім. Т. Шевченка при соборі св. Володимира в Гамільтоні, вчителювала в українській школі, а цього року успішно закінчила середню школу — XIII-ту клясу. За її відмінні оцінки отримала стипендію на продовження науки в університеті MacMaster в Гамільтоні на математичному відділі.

Христина Бродгед — донька пані Дарії і пана Бада, любить читати, малювати, грati на бандурі і цікавиться спортом. Її малюнки вже не раз прикрашували сторінки Юного ОДУМ-у.

Бажаємо панні Христині успіхів у науці і всього найкращого у її житті.

Щастя Боже!

B. P.

**МОЛОДІЖНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТОРОНТА
ПЛАСТ, СУМ, ОДУМ, МУНО**

в лаштovують

ОСІННЮ ЗАБАВУ

в суботу 26-го вересня 1981 р.
в залі Українського Культурного Центру, вул. Крісті 83-85,

о год. 7:30 вечора — оркестра "СОЛОВЕЙ"

**Вступ: \$8.00 при дверях,
\$7.00 в книгарнях: "Арка", "Арка Захід"**

БАГАТО НАВЧИЛАСЯ

Це мій третій день на таборі виховників. Я вже багато навчилася. Ми мали гутірки на різні теми. Наприклад, ми мали гутірку з історії ОДУМ-у, і про структуру ОДУМ-у. Також пан Л. Ліщина приїжджає з Торонта і дав нам гутірку про пресу ОДУМ-у і як дописувати до журналу "Молода Україна". Мені тут подобається, але треба тяжко працювати.

Нatalka Lebedinska
Торонто, Канада

**ОДУМІВСЬКА ФУТБОЛЬНА
ДРУЖИНА**

Чи ви знаєте, що вже чотири роки існує одумівська футбольна дружина в Міннеаполісі? Її було засновано в 1977 р. і названо "Динамо". Дружина складалася тільки з одумівців. Перший рік був дуже успішним: "Динамо" попало до штатового турніру і здобуло штатовий чемпіонат.

В останніх роках "Динамо" попадало до штатового турніру, але без успіхів.

В цім році "Динамо" прийняло кілька нових гравців. При іхній допомозі "Динамо" має добре шанси знову виграти штатовий турнір. Тренерами є два члени ОДУМ-у — Павло Гайовий та Петро Глоба, які також грають в цій дружині. Головний керівник дружини є п. Леонід Рябокінь.

Цього року ми сподіваємось мати найкращу дружину в історії ОДУМ-у.

Павло Гайовий
Міннеаполіс, Мінн.

ОСЕЛЯ "УКРАЇНА" В ЛОНДОНІ

Я ціле життя живу у Чікаго. Мені дуже приемно бути у цьо-

му великому місті. Не всі зі мною погоджуються, але життя у великому місті як Чікаго є дуже доброе. Я там завжди щось знайду робити. Повітря там не є зовсім чисте, але я на це не звертаю увагу.

Третього липня 1981 р. я виїхав із Чікаго, щоб поїхати до Лондону, Канада. Там я хотів побути два тижні на виховному таборі. Я вже тижнями підготовлювався до цього. Знав я, що буде тяжко, і про це мріяв під час довгої подорожі до Канади.

Приїхали ми до Канади (в Лондон) о 10:30 вранці. Там довго чекали, поки хтось нас забрав. Чекаючи в брудній автобусній станції, я думав, що нічого нового і цікавого не побачу. Однак приїхавши на оселю "Україна", я відразу в ній залишився. Тут на оселі гарно, спокійно (тільки іноді потяги проїжджають) і так чудово, що можна довго-довго тільки сидіти, немов зачарований. Часом я сиджу і думаю, що Бог хотів, щоб все було тут так тихо і спокійно. Здається, що це є Боже подвір'я, де всі тварини можуть спокійно бігати, та де люди приїжджають на два тижні, щоб спокійно пожити. Це є чудове місце оселя "Україна".

Петро Ширебець
Чікаго, США

КОНЦЕРТ В. ІВАСЮКОВІ

4-го квітня 1981 р. в школі ім. Шопена в Чікаго, відбувся концерт, присвячений Володимиру Івасюкові. Недавно КГБ його замучило, бо він був український композитор, який дуже любив свою батьківщину. В концерті виступали танцювальна група "Громовиця", дівоче тріо "Гердан", та Орися Любінська з Канади.

Надя Савчук організувала цю програму. Вона зібрала музикантів і з ними вправляла, поки не зробила оркестру.

Перша частина концерту була присвячена Івасюкові, а друга частина це були народні танці. Програма була дуже гарно організована і, на мою думку, це був один з найкращих концертів цього року.

Катя Луппо
Чікаго, США

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Людмила (Дрозд) і Петро Критюк.

Мабуть наймилозвучнішою музикою для людини звучать церковні дзвони, тому вчуваються воної при кожній нагоді чи зміні в людському житті, якщо людина не цурається і не забуває своєї церкви, своїх звичаїв.

Така зміна настала 20-го червня 1981 року в житті молодої пари одумівців — Людмили Дрозд — донечки всіма добре знаних активних теж бувших одумівців (уже переросли ОДУМ) Ліни та Павла ДРОЗД, та Петра Критюка — сина так само відомих п-ні добр. Анни та о. протоієрея Миколи КРИТЮК — настоятеля Української Православної Церкви в Ст. Кетеринс.

Характерною рисою обох молодят — Людмили та Петра, є іх національна свідомість. Обоє воної, як культурні молоді люди, плинно володіють літературною українською мовою, батьківське виховання прищепило їм обом почуття святої та пошані до своєї Української Православної Церкви, пошану до батьків і взагалі до старших людей, що сьогодні є великим скарбом у житті людини, особливо молодої.

Таїнство шлюбу молоді Людмили та Петро прийняли в Українській православній Катедрі св.

Володимира в Торонті, а чин вінчання перевів молодий священик о. Роман Божик, якому сослужив о. прот. Дмитро Фотій, який у свій час вінчав батьків молодої Людмили та хрестив у св. Православній вірі Людмилу та всіх її сестер (Людмила братів не має).

Захоплюючою прикрасою таїнства православного шлюбу був спів Катедрального хору під керівництвом диригента п-ні В. Родак.

Великою втіхою для батьків та всіх родичів є те, що наша свідома молодь дотримується наших звичаїв та подає повну надію на те, що батьківська наука та виховання будуть ними продовжені в іхньому житті.

Бажаємо новоодруженим Людмилі та Петрові КРИТЮК доброго здоров'я, широї взаємності, щоб їхній молодечий запал не розминався з їхнім здоровим глуздом, щоб усякі несподіванки в іхньому житті не були для них перешкодами на шляху іхнього нового життя.

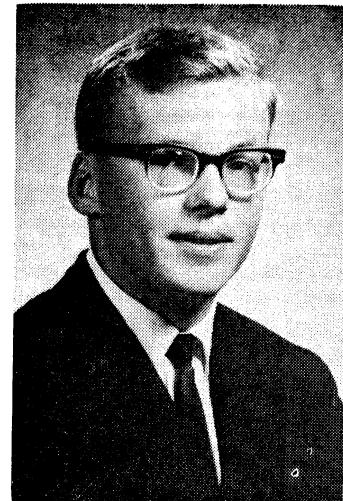
Приятель

УСПІХ ОДУМІВЦЯ

Із приємністю треба ствердити, що ряди наших одумівських професіоналістів щороку збільшуються. Між новими професіоналістами одумівцями є Віктор Левченко. Віктор закінчив Вісканський університет у Медісоні із науковим ступенем доктора філософії в ділянці фізичної хемії.

Віктор Левченко народився в Америці, в містечку Моресвіл, Пенсильванія. Його батьки, Павло та Олександра, виховали Віктора в українському оточенні, привили любов до нашої української церкви. Віктор закінчив середню освіту у своєму містечку Моресвіл, українську школу у Трентоні. Після закінчення середньої школи поступив до університету Дrexел у Філадельфії, який успішно закінчив із ступенем бакалавра технічних наук. Продовжує вищу студії на університеті у Віскансоні, де отримав магістерський й докторський дипломи.

Будучи учнем середньої, а пізніше й вищої школи, Віктор був

Д-р Віктор Левченко

активним одумівцем, виховником на таборах одумівської молоді, приймав участь у громадськім житті української громади, кілька років підряд був головою філії ОДУМ-у в Трентоні. Віктор має ступінь Старшого Виховника.

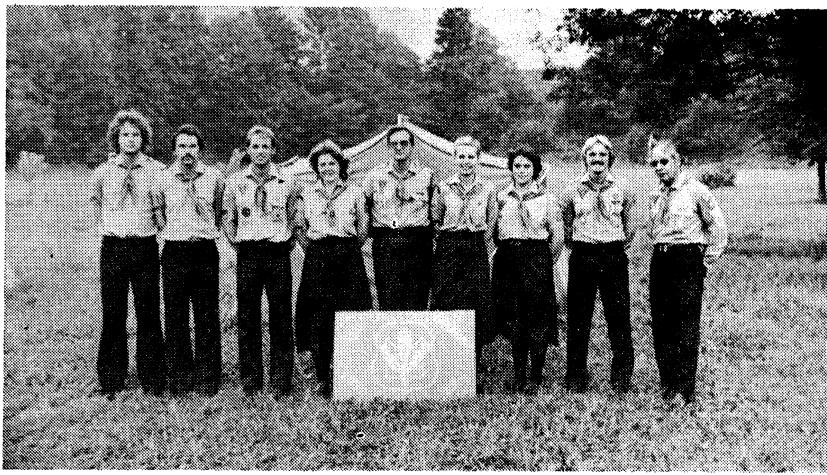
Віктор продовжує студії у престижному університеті Джан Гопкінс у Балтиморі. Там він провадитиме наукові досліди у своїй ділянці, на що він отримав стипендію.

Ціла родина Левченків є прихильниками ОДУМ-у, батько Павло на протязі багатьох років належав до управи оселі ОДУМ-у "Київ". Складаємо щире признання й пошану батькам Віктора, а новому професіоналістові бажаємо дальших успіхів.

Є. К.

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЕ НАЦІЇ!

**Допомагайте молоді
морально й
матеріально.
ОДУМ потребує
Вашої помочі!**

Команда 14-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у та 1-го Табору Другої Одумівської проби.

Зліва: Віктор Ліщина СВУ — обозний, Андрій Шевченко СВП — 2-ий заступник коменданта, Іван Близнюк СВУ — бунчужний, Віра Петруша ВЮО — бунчужна, д-р Юрій Криволап — комендант, Ірина Смик СВУ — редактор "Таборових вістей", Наталка Коновал СВУ — писар, Юрій Павлюк СВУ — спорт. референт, Іван Павленко СВП — 1-ий заст. коменданта.

Оселя "Україна", 16-29 серпня 1980 р.

До Редакції
журнала "Молода Україна"
м. Торонто, Канада

Високоповажаний Пане
Редакторе!

Маю шану переслати до Вас
свій коротенький допис для по-
міщення на сторінках цінного ор-
гану ОДУМ-у "Молода Україна",
точніше рецензії на дві цікаві та
цінні книжки в німецькій мові, а
саме: "Історія козаків" та "Київ".

Ваш журнал маю можливість
читати також, оскільки наш син
Едуард є передплатником.

Недавно отримали "Молоду У-
країну" ч. 299 за квітень 1981 ро-
ку. Правда, — журнал завжди є дуже довго в дорозі і прибуває
до Любека дуже пом'ятим та зі-
гнутим. А тому при цій нагоді
дозволю собі звернутися до Вас
з ласкавим проханням, якщо є
можливість надсилати цей при-
мірник "Молодої України" на
адресу нашого сина Едуарда в
конверті, — за що заздалегідь
Вам широ дякую. Вкладаю також
2.00 кан. дол., як маленьку пожер-
ту на потреби редакції.

Бажаю Вам та всім співпраці-
вникам багато успіхів, доброго
здоров'я та всього найкращого.

З глибокою пошаною

Валентин Стадніченко

Пані Галина Володченко запро-
понувала зробити збірку на
українську пресу. Панове М.
Ющенко і Т. Панасейко зібрали
90.00 дол., з них 30.00 на "Молоду
Україну".

Бажаємо вам, дорогі М. і О.
Співаки, щоб Бог дав вам довгі
роки у щасті і здоров'ї втіша-
тися вашою чудовою хатою. Ща-
сти вам, Боже!

Н. В.

ПАРАФІЯ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ В ЛОНДОНІ ВІДЗНАЧИЛА ПЕНСІОНЕРІВ

День 24-го травня 1981 р. зали-
шился приемним і радісним спо-
міном для всіх членів громади
при парафії Пресвятої Тройці в
Лондоні, Онт.

Цей день був присвячений на-
шим пенсіонерам, членам пара-
фії Пресвятої Тройці. Після Свя-
тої Літургії о. прот. М. Фляк від-
служив урочистий Молебень за
здоров'я наших старших членів,
після чого присутні взяли участь
у спільному обіді в церковній
залі.

Голова управи п. В. Сніг приві-
тив присутніх, підкресливши
відячність молодшого покоління
батькам за їхні заслуги, дорого-
вкази, щедрість і невтомну пра-
цю для добра церкви і народу,
побажавши багато здоров'я в
майбутньому. Він запросив усіх
присутніх вшанувати наших се-
нійорів співом "Многії Літа". Пі-
сля того о. прот. М. Фляк провів
молитву на спожиття страви.

По закінченні смачного обіду
господар дня О. Гуйтан прочитав
лист-привітання від Голови Кон-
систорії о. прот. д-ра Г. Удода.
Цей змістовний лист усі присут-
ні прийняли зі зворушенням,
гучними оплесками. Дальше О.
Гуйтан навів кілька прикладів з
історії, як завжди традиційно й
торжественно в минулому була
пошана для батьків і старших у
нашому народі. Настоятель хра-
му о. прот. М. Фляк привітив теж
пенсіонерів. У своєму слові при-
віту він підкреслив духовні вар-
тості і приклад жертвенности й
любови до своєї церкви. Емоцій-
но прийняли слова о. настоятеля
старші члени громади, що були
свідками і переживали ті страшні
часи в своїх молодих роках —
руйнування і нищення церкви на-

рідній Україні. Від імені СУК, жіночого т-ва ім. княгині Ольги, вітала п-ні А. Тищенко, голова місцевого відділу. Від оселі "Україна" — голова п. Б. Яремченко, від ТОП-у вітала п-ні О. Співак, і колишній голова будівельного комітету п. М. Співак.

Для розваги була коротка мистецька програма. Ганя Яремченко учниця 2-ої класи рідної школи декламувала прекрасно вірш "Любіть Україну". Приємно було всім слухати цей вірш, але на певно з гордістю слухала пра-бабуся Гані, п-ні Яремченко. Е. Слонівський розвеселив присутніх своїми дотепними фейлетонами. Слідуючий вірш "Чорне море" декламував учень 4-ої класи рідної школи, М. Жидовка. День перед цим він узяв участь у конкурсі Рідного слова в Анкастер, Онт., і за цей вірш отримав золоту медалю. Останньою точкою мистецької програми було виконання кількох танців юнодумівського ансамблю, під керівництвом голови філії ОДУМ-у Павла Лисика й Олі Шевченко. Присутні виявили вдячність нашим дітям довгими гучними оплесками. Можна було бачити сльози радості на очах тих, що бачили своїх внуків і внучок, які декламаціями чи танцями вшановували бабусів і дідусяв.

Від імені управи господар дня зложив щиру подяку: жінкам за їхню невтомну працю, о. настоятелеві за його духовну опіку, всім, що передали привіти, п. Е. Слонівському за гумористику, декламаторам і танцюристам, і всім присутнім, що так численно вшанували пенсіонерів при нашій парафії. День закінчено молитвою.

Не забули присутні і нашу пресу: було зібрано по 25.00 дол. на "Вісник" і "Молоду Україну".

Орест Гуйтан

ВАСИЛЬ БРАЖНИК ПОМЕР У ЧІКАГО

Дев'ятого травня 1981 року відішов у вічність у Чікаго, США, Василь Бражник, проживши 75 років. Народився він 24 березня 1906 року на Сумщині в родині селянина. В часи колективізації його з батьками вигнали з хати. В Донбасі він працював у копаль-

Бл. п. Василь Бражник

ні вугілля та різних фабриках. Заробивши стаж робітника, він вступив 1937 року до школи на філологічний факультет Харківського університету. Друга світова війна не дала закінчити 5-річний курс університету. Його мобілізували в Червону армію. Воював під Сталінградом, а пізніше попав у німецький полон й ледве живим вирвався з нього. В 1949 році прибув до США. Спершу жив у штаті Каліфорнія, а пізніше оселився в Чікаго. Василь Бражник відзначався відвертю вдачею, працьовитістю та жертвенністю на українські цілі. Він увесь час активно працював на громадсько-політичному та церковному полі. Він був у керівництві ДОБРУС-у, Прихильників УНР, Союзу Українських Ветеранів, Українського Братського Союзу, відділу УККА в Чікаго та ін. Впродовж багатьох років був секретарем української православної парафії св. Володимира.

Він був великим любителем книжок і зібрав величезну і цінну бібліотеку. В. Бражник не мав у США ніякої родини, тому своїми виконавцями заповіту зробив Василя Овчарука та Павла Коновалу. Зароблені й заощаджені гроши розпреділив на різні вартісні українські установи та організації УВАН, НТШ, православну семінарію в Баунд Бруці, катедру українознавства при Гарварді, якій також призначив усі свої книги, понад півсотні ящики, парафії св. Володимира в Чікаго та ін. По 500 доларів призначено на журнали "Нові дні" та "Українське православне слово". Василь Бражник був великим прихильником молоді в рядах ОДУМ-у. Філії ОДУМ-у в Чікаго він призначив у своїм заповіті 5 тисяч доларів.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

6-го липня минув рік як родина і православна громада м. Лондону попрощала на вічний відпочинок сл. пам'яти Василя Симоненка.

О 7-ій годині вечора церковна заля заповнилася приятелями і знайомими, які прийшли, щоб разом із заслуженою родиною помолитися за душу покійного в першу річницю його смерті.

Панахиду відслужив настоятель Святоіріцької церкви о. прот. М. Фляк при співі церковного хору під диригуванням п. Віри Олійник.

Поминальну вечерю, господарем якої був п. М. А. Співак, розпочали молитвою. Слова співчуття родині покійного висловили: від церковної управи — п. Орест Гуйтан, від Союзу Українок Канади — п. Ол-ра Тищенко, від присутніх — п. М. А. Співак.

Зворушливе слово, добірною українською мовою, сказав найстарший внук покійного восьмирічний Микола Жидовка. Неодноразово підкреслював хлопчина, що дідусь був завжди ласкавий, добрий і пам'ять про нього житиме вічно в його серці.

Від родини Симоненків дякували о. Флякові, хорові і всім присутнім пані Віра Жидовка. Вона говорила про свого покійного тата як про вирозумілу, добру і справедливу людину, доброго тата для неї і брата Василя, примірного мужа мамі і згідливого члена української громади.

На заклик п. М. Співака провели збірку на українську пресу п. Галина Жидовка і п. О. Співак.

Із зібраної суми призначено, на прохання родини, 20.00 дол. на "Українські вісті", 20.00 дол. на журнал "Молода Україна" і 30.00 дол. на "Вісник".

Жертводавцям щире спасиби, а покійному — вічна пам'ять.

Н. К-ко

ЗАХАР БЛОЩИНСЬКИЙ ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

У неділю 7-го червня ц.р. у м. Лондоні, Онт. відійшов у вічність на 75-му році трудолюбивого життя св. п. Захар Дмитрович Блощинський.

Покійний народився в сім'ї заможного селянина Дмитра в селі Григорівка, Таврія, південна Україна. В 1926 році закінчив педагогічний інститут, але в рідне село повернутися не міг, бо батьків розкуркулили. Ділив гірку долю українського народу під комуністичною диктатурою. Під час Другої світової війни з тисячами інших українців опинився на терені Західної Європи. А в 1951 році, разом з дружиною Євгенією та п'ятьма дітьми, прибув до Канади, м. Лондону, де й проживав до кінця свого життя.

Св. п. Захар Блощинський працював у Канаді не за своїм фахом, однаке глибоко оцінював свободу і вільне життя, якого бракувало на рідній Україні. Приїхавши до Лондону, покійний став членом української православної церкви Пресвятої Тройці, де останні 7-8 років був братчиком і прислужував при бл. п. отцеві Дебрину (пізніше Владика Миколай) і отцеві М. Фляку, з яким був у близьких відносинах. Діти Олександер і Марія були активними членами ОДУМ-у. Онукі покійного належать до танцювальної групи при юнім ОДУМ-і.

Похорон відбувся 10-го червня при численній участі родини, багатьох друзів та парафіян церкви Пресвятої Тройці. Панаходу та чин похорону відправив о. протопресв. М. Фляк. Покійного похоронили в українській частині цвинтаря Мавнт Плезант.

На поминальній трапезі теплим словом згадав працю покійного о. М. Фляк. Також висловлювали співчуття від управ громад церковної та жіночої і від оселі "Україна", та друзі покійного.

Під час поминальної трапези було зложено 105 дол. на пресу, з яких 25 дол. призначено на журнал "Молода Україна".

Редакція "М. У." висловлює шире співчуття дружині, дітям та внукам св. п. З. Блощинського. Вічна їйому пам'ять! Хай канадське земля буде їйому легкою!

БЛ. П. ІВАННА ЧЕМЕРИС

Народилася Іванна 11 липня 1929 р. в м. Ранзлах, провінція Альзас у Франції. Там же познайомилася і одружилася з Василем Чемерисом 1951 року. До Канади молоде подружжя з сином Петром приїхали в грудні 1952 р.

Бл. п. Іванна Чемерис

Спочатку жили в с. Міфорд, Онтаріо, поблизу Колінгвуду, а опісля переїхали до Торонто. В серпні 1953 р. в них народилася донька Ліда. В 1955 році родина Чемерис придбали хату в Торонто, а в жовтні 1965 р. перебралися до Іслінгтону поблизу Торонта.

Іванна була дуже приємною і милою людиною. Хоч народилася у Франції і була французького роду, вона добре опанувала українську мову і нею говорила. Ліда, їхня донька, вихована в українськім дусі. Вона взяла гарний приклад із матері і батька і свою донечку виховує теж в українськім дусі.

Гостинність, щирість і добре діла св. п. Іванни Чемерис родина і знайомі ніколи не забудуть. Вона залишила в глибокім смутку чоловіка Василя, доньку Ліду з чоловіком Богданом і внучку Даніел-Іванну, сина Петра з невісткою Елейн і внuka Марина, а також брата Генрі у Франції.

Похорон відбувся в середу 10-го червня в церкві св. Димитрія в Лонг Бренч. Чин похорону відправив о. Боднарчук. На поминальнім обіді було понад 50 осіб, які склали 362 дол. на українську

пресу, з них 100 дол. на "Молоду Україну". Хай канадська земля буде для їйому легкою. Вічна їй Пам'ять.

Ліда Савер

На нев'янучий вінок св. п. Іванни ЧЕМЕРИС, дружини нашого доброго і давнього друга, Василя Чемериса, мами Ліди і Петра колишніх одумівців, складаємо 25 дол. на пресовий фонд журналу "Молода Україна".

Надія і Ivan Данильченко
McCicag, Онт.

ВІРА ПАВЛІВНА НЕЧАЙ

У суботу 9 травня 1981 р. рознеслася ранком сумна вістка в Монреалі і поза ним, про відхід у Вічність після тяжкої недуги в місцевій лікарні Віри Павлівни Нечай. Ця вістка сквилювала і залишила у глибокому смутку не лише родину — чоловіка Осипа, синів Михайла, Олеся-Данила, невістку Ірину, сестру Варвару і брата Радченка та сватів Марію і Михайла Стираників і дядька Ірини Івана Халупи, але і всю українську колонію Монреалу.

Віра Павлівна народилася 5-го жовтня 1920 р. у свідомій і релігійній родині Павла і Євдокії на Полтавщині, де на початку вчилася і закінчила середню школу, а опісля була студенткою Стоматологічного інституту в Харкові, але війна перервала навчання і з відходом німців на захід була з родиною примусово евакуована й опинилась аж у Австрії з мамою, сестрою і братом. Батько був заарештований в 1929 р. і згинув за Українську Автокефальну Церкву. В Австрії, в місті Зальцбург, вона тяжко працювала на військовій фабриці, а після війни працювала у видавництві "Нові Дні" П. К. Волиняка, там же і познайомилася із майбутнім своїм чоловіком Осипом Нечаем.

У 1949 р. за допомогою добродія Євгена Довганя, вона з родиною приїхала до Монреалу і вже 1950 р. вийшла заміж за Осипа і мали двох гарних синів.

Вона була свідома українка, інтелігентна, релігійна, особливо віддана своїй Українській Православній Церкві і разом зі своїм

чоловіком та дітьми були вельми активні на церковній, культурно-освітній та громадській ниві.

Вона віддано працювала вчителькою в Шкільній Раді при громаді Св. Покрови та в жіночім товаристві ім. Л. Українки СУК, де була головою, мала провідницьку здібність і добре вела організаційну працю, була вона вчителькою при Громаді Собору Св. Софії та секретарем управи.

Була мила, товариська, гостинна і жертвенна на різні потреби, доброю мамою і дружиною та користувалася пошаною. Вона багато вкладала праці зі своїм чоловіком (був співаком у хорах) і дітьми для громади Св. Покрови і для Собору Св. Софії. Її сестра Варвара Павлівна фахова вчителька багато років працювала в Рідній Школі при громаді Св. Покрови, а брат Гліб Павлович — відомий художник, допомагав громадам своїм фахом. Син Михайло був активним працівником в ОДУМ-і та в хорі церковним і "Молодої України" та заступає тепер дяка в Соборі, а Олесь-Данило в СУМК. Отже, вся родина Нечайів і родина Радченків активні на громадській ниві і провідною особою була Віра Павлівна.

Панаходи відбулися 10 і 11-го травня в похоронному заведенні "Делар" на вул. Більмас, де працював о. Ігор Куташ, настоятель Св. Софії з відповідним теплим словом, а від громади Св. Покрови виголосив слово співчуття проф. А. Степовий. Чин похорону відбувся 12-го травня в Соборі Св. Софії, слово сказали, о. Ігор і о. протопресв. Єпіфаній Чижів. Службу Божу відправили: о. Ігор, о. протопресв. Єпіфаній, о. диякон Євген Рудич, іподиякон Юрій Бригадир і дяк Кипібіда.

Співав прекрасно збірний хор на Панаходах і на Службі Божій під диригуванням: Івана Козачка, Василя Волощука і мгра. Василя Гирича.

Поховано покійну на цвинтарі, на горі "Монт-Роял", близько могили мами. На поминальному обіді зі споминами виступали: о. Ігор, о. протопресв. Єпіфаній, о. диякон Євген, сот. Б. Панчук, він же і був господарем, Галина Сишина і від жіночого товариства

Бл. п. Віра Павлівна Нечай

ім. Л. Українки громади Св. Покрови Віра Вусата. А подякував чоловік Осип Нечай, всім за похорон, за вінки, пожертви, відвідування хворої, диригентам, хористам та учасникам похорону. Син Олесь - Данило сквилював багатьом серце зворушливим словом про свою маму. Присутні склали на нев'янучий вінок на "Іконостас" для Собору більш 2.000.00 дол., з них 1 тис. пожертвував чоловік Осип.

Похорони були величаві засłużеній покійній Вірі.

Нехай Господь оселить її душу в своїх оселях небесних.

А. С-вий

ІВАН ЛУКИЧ БОБРО НЕ ЖИВЕ

14-го червня ц.р. відійшов у вічність в Ст. Кетеринс, Онт. на 57-му році свого трудолюбивого життя, бл. п. Іван Лукич Бобро. Народився він 24 листопада 1923 року в Східній Україні. Хоч як приходилося поневірятися розкуркуленим батькам, Луці Григоровичу і Теодорі Хомівній по Сибірі, Кавказі та Донбасі, Іван Лукич закінчив середню та вищу освіту із званням інженера шкіряних виробів.

В часі Другої світової війни, коли німці окупували Україну, родина Бобро повернулася в свій хутір. Як німці в 1943 році відступали, Іван з батьками, пере-

їхавши Україну і інші держави, приїхали до Німеччини. По війні, щоб не депатріювали "на родину", родина Бобро іде в Бельгію працювати в копальні. Там Іван Лукич в 1951 році одружується з Надією Мирисю, а 1952 р. переїжджає до Канади, в м. Ст. Кетеринс. Тут народилися в них два сини і дві доньки. Працював 28 років у фірмі Дженерал Моторс, не за фахом.

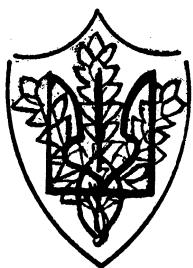
Панаходу в похороннім заведенні і чин похорону в українській православній церкві св. Юрія довершив о. Критюк із участю церковного хору. Після похорону, в церковній залі відбулися традиційні поминки, якими провадив голова громади св. Юрія п. Михайло Головаш. Він висловив співчуття родині, дружині покійного, дітям і батькам. Від родичів, про покійного розповіла тітка Олена Федорівна, яка виростала з ним з малих років. Син Юрій Іванович дякував усім, що брали участь у похоронах, зокрема пані Тетяні Сідельник аж з Чікаго, отцеві Миколі за молитви і співчуваюче слово та жіноцтві, що наготовили доброї їжі на трапезу. Від друзів і сватів говорив п. Ф. Подопригора про доброту і щедрість покійного та бажав родині терпеливости і витривалості, а також пошані до вдови матері. На прохання п. М. Головаша, пані Марія Сіленко і Наталя Авраменко провели збірку на пресу, що дала 174.00 дол., з них 37.00 дол. на "Молоду Україну". Всім жертвовавцям щира подяка.

В кінцевім слові о. М. Критюк підкреслив заслуги покійного, головно при будові цього храму, та звернувся до дітей, щоб шанували свою матір, дідуся і бабусю та свою православну церкву. Дружина Надія подякувала отціві за слово і молитви, хорові за спів, і всім за чисельну участю.

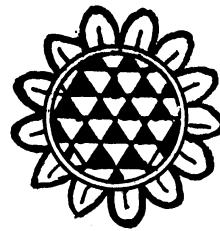
Бл. п. Іван залишив у глибокім смутку дружину Надію, синів Юрія і Володимира, доньок Нелю і Зіну, тата Луку, маму Теодору, зятя, невістку і онука.

Нехай канадська земля буде покійному легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Присутній Ф. П.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР

Кобзарський табір ОДУМ-у під патронатом Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка відбувся цього року від 2-го до 1-го серпня 1981 р. на оселі "Україна" в Лондоні, Канада. Друкуємо слово — Євгена Цюри — заступника диригента Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка в Детройті, яке було друковане в кобзарських вістях.

**

Оце вже другий раз цього літа-року Божого 1981 мені довелось перебувати у кобзарському таборі. Перший — на оселі "Діброва" недалеко Детройту. Там був курс інструкторів — бандуристів з усіх кінців північно-американського континенту. Другий також, кобзарський табір, на ОДУМівській Оселі "Україна" недалеко міста Лондону, Онтаріо.

Мої враження про ці два курси, без сумніву, незабутні, хоч і відмінні. Відмінні кажу, тому що склад цих курсів був також відмінний, особливо віком. Склад студентів - учасників першого курсу був переважно від 16 років і вище аж до 30.

Теперішній склад курсу в Лондоні має студентів, що вже стоять на своїх власних, як кажуть, ногах, у повному розумінні цього слова. Стоять на власних ногах тому, що вже не тримаються маминої руки або спідниці. Більшість із них уже дмухали на торт з десятма свічками, тобто основний склад є віком 10 років і вище аж до 16-ти, хоч біля десяти є і менших. До складу належить понад 40 гарно вихованих та слухняних на загал дітей.

Дивлячись на склад так би сказати з мистецького боку, треба сказати, що більшість студентів є музично обдаровані. Переважно в такому віці діти люблять забави, спорт та купання. Але, на жаль, нашим не було на це багато часу. Учні зайняті майже цілій день... грають на бандурах, співають, слухають лекції початкової теорії та вокалу. Дуже приемно спостерігати як вони стараються опанувати бандуру. Для багатьох з них це не є так просто. Навіть тому, що бандури є великі та тяжкі. Тому дехто з менших ледве досягав рукою верхньої струни (найтоншого приструнка). Не кажу вже про спів. Деякі з студентів ще не пе-

рейшли так званої мутації голосу; тому, до кожного з учнів треба підходити індивідуально. Це очевидно падає на інструкторів та в свою чергу вимагає додаткового часу та зусилля. На щастя, вони з великою посвятою та справді великим завзяттям і любов'ю виконують свої обов'язки від ранку — коли під проміннями раннього сонця маленькі бандуристи піднімають на щогли чотири прапори під спів Марш Молоді та Молитву — аж до вечора. Дивиця, і тепло огортає серце. Тепло, яке випромінює сонце та щирі душі юних бандуристів.

Два тижні пролетіли немов стріла. Скоро роз'їдемось. Вірю, що всім нам не хочеться того моменту розлуки. Будуть плакати як і в таборі на Діброві. Та понесуть разом з бандурами віру в зустріч на наступні роки — знову і знову з теплими відкритими серцями та вірою у світле майбутнє нашої невмирущої пісні та бандури, в світле майбутнє нашого славного народу та дорогої нам батьківщини-України.

Євген Цюра

МОЛИТВА ПЕРЕД НАВЧАННЯМ

Милосердний Господи, пошли нам ласку Духа Твого Святого, що подає нам розум і зміцнює духовні сили наші, щоб ми, уважно переймаючи науку, вирости Тобі, Творцеві нашому — на славу, батькам нашим — на втіху, Церкві й Україні — на користь.

Зберігаймо віру своїх батьків, бо тільки глибоко віруюча людина є основою нашого народного існування.

Будь відважним лицарем і оборонцем Віри й Церкви українського народу й ніколи та нічим не зрадь її.

Ганна ЧЕРІНЬ

Н. Забіла

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

Раненько я прийшла до школи.
Там діти вже гули, як бджоли,
З новими зшитками в руках,
В нових гарненьких суконках.

Усі зачісані і вмиті,
Проте, готові і щомиті
Почати грatisя в війну
І скакати в хащах в бур'яну.

Вже Лесь із Павликом завзято,
Хоч і одягнені про свято,
Взялись боротись не на жарт:
— А покажи, чого ти варт!

Були б качались по подвір'ю,
На щастя, врятував дзвінок.
Не довелось летіти пір'ю
Із їх новеньких сорочок.

Нова нас вчителька зустріла,
В нову кімнату повела;
Вона сміялась гарно вміла
І видно, що зовсім не зла.

Тут ми не долічились Аллі —
Лишилась знов на другий рік!
Ми всі читали, малювали —
І непомітно час протік.

ДУМКИ ТАБОРЯН ПРО КОБЗАРСЬКИЙ
ТАБІР

(Лондон, Канада, 1981 р.)

АНДРІЙ МАМЧИЧ — Веленд, Канада

Цей табір є найкращий з усіх, де я перебував. Люди є дуже приємні. Мені подобається організація цього табору.

НАТАЛКА ЛЕБЕДИНСЬКА — Торонто, Канада

Табір бандуристів цього року був дуже цікавий, але треба було багато грatis: "Не бавтеся, а грайте!"

ПАВЛО ПОШИВАНИК — Чікаго, США

Життя в таборі — тяжке, бо я є у старшій групі, а минулого року був у молодшій. Є багато роботи, але є і час на розваги. Цього року в таборі була справжня тaborова атмосфера.

ЛАРИСА ЗАЙЦІВ — Ворен, США

Кобзарський табір на оселі "Україна" був дуже цікавий. Навколо нас була прекрасна природа. На оселі був дуже гарний басейн, у якому ми купалися, а найбільше, що було — це те, що ми навчилися краще грatis на бандурі.

МАРІЙКА КІВІРАК — Фонт Гіл, Канада

З усіх зайнятті я найбільше любила грatis на бандурі.

ДЕСЯТЬ ЯБЛУЧОК

Ми з дідом коло яблуньок
Ходили день при дні.
І вже поспіли яблучка
Солодкі, запашні.

От якось десять малюків
Повз нас до лісу йшли
І в ручках десять кошичків
Усі вони несли.

Сказав дідусь: — Онучку мій,
Поклич-но їх сюди,
Візьми ці десять яблучок
Та всім і поклади.

Ну, я й поклав, як дід сказав,
Зосталось в мене три...
— Щ ж ти зробив?
Не наділив
Когось із дітвори?

— Було в них десять кошичків,
А я ж поклав У СІМ!...
Ти так сказав
І я не знав,
Що треба класти ВСІМ!

РОЗВ'ЯЗКИ

Подаємо три розв'язки до математичного завдання "Закреслити дев'ять цифр" надруковано в ч. 301 "М. У.", замінивши цифри нулями. А може хтось із юних читачів має інші розв'язки? Чекаємо на відповіді.

1 0 0	1 1 1	0 1 1
0 0 0	0 3 0	3 3 0
0 0 5	0 0 0	0 0 0
0 0 7	0 7 0	7 7 0
9 9 9	9 0 0	0 0 0
-----	-----	-----
1 1 1 1	1 1 1 1	1 1 1 1

ПОПРАВКИ

Ч. 301 — Чи ви знаєте...?

Перше слово у другому рядку має бути "атлас", а не "атляс".

Ч. 302 — Казка К. Ушинського

Заголовок має бути "Ліс і струмок", а не "Лис і струмок".

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПОБУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА МИТРОПОЛИТОВІ ВАСИЛЕВІ ЛІПКІВСЬКОМУ

300.00 дол.: Микола Антоненко (разом 500.00 дол.), Петро й Оля Матула (разом 900.00 дол.) з нагоди посвячення землі під пам'ятник митрополитові В. Липківському (250.00 дол.) і в пам'ять Ф. Бульбенка (50.00 дол.).

100.00 дол.: о. Петро Маєвський (разом 600.00 дол.) з нагоди

посвячення місця під пам'ятник митрополитові В. Липківському, д-р Л. Серединські, д-р К. Церкевич (разом 110.00 дол.), д-р М. Шпетко в пам'ять архиєпископа Ореста, о. Іван Чинченко, Марія Гатенко, Михайло Дребич.

94.00 дол.: парафія катедрально-ногого храму св. Преображення, Лондон, Велика Британія.

92.00 дол.: паніматка Н. Кочат— Велика Британія, Сергій Чорнорай, Лондон, Велика Британія.

60.00 дол.: Ю. і Т. Сидоряк.

50.00 дол.: Анна Дорошенко, Д. і Б. Петегиричі, Антін Редько (разом 550.00 дол.), д-р Б. Шебунчак, Т. і Л. Гриців, П. і О. Матула (разом 950.00 дол.) в пам'ять о. Є. Криволапа.

45.00 дол.: парафія св. Покрови УПЦ у Філадельфії (разом 70.25 дол.).

30.00 дол.: єпископ А. Дублянський, д-р О. Снилик, Тетяна Кірічевська в пам'ять А. Редько.

28.00 дол.: парафія св. Тройці в Клівленді.

25.00 дол.: Павло Коновал, Іван й Оля Павленко (разом 45.00 дол.), М. Ганін, Вол. і Павлина Різник, Ліда Ординський, пан і п-ні А. Корнієнко, д-ри Богдан і Олена Сацюк.

20.00 дол.: Г. і О. Філіпов, О. Іванюк, о. і п-ка А. Булавка (разом 40.00 дол.) в пам'ять о. Є. Криволапа, Ю. і Д. Дудніков у пам'ять А. Редько.

15.00 дол.: Л. Дражевська (разом 25.00 дол.), Василь і Варвара Діберт (разом 65.00 дол.) у пам'ять Ф. Бульбенка, Марія Карп'як.

10.00 дол.: Олександра Сенько (разом 60.00 дол.), В. Кревсун, А. Коваль, Ю. Горбачевський, П. Сахневич (разом 20.00 дол.), О. Данчук, М. Дорошенко (разом 15.00 дол.), Л. Майстренко, М. Лещук, А. і О. Качан, П. Юшкевич.

7.00 дол.: М. Моргун.

5.00 дол.: Н. Черняк, Л. Колашнюк.

Листа ч. 42, збирщик Оля Гурська

50.00 дол.: Панас і Оксана Панасюк, Антон Ткачук

20.00 дол.: митр. прот. М. Борисенко, А. Гнатченко

15.00 дол.: І. і С. Сілін

10.00 дол.: Гр. Білоус, В. Сиченок, В. Пишук

5.00 дол.: М. Квітка, Варвара Баєва

3.00 дол.: Ю. Іхтіаров (разом 31.00 дол.)

1.00 дол.: Ю. Щербак

Листа ч. 25, збирщик М. Базилюк

20.00 дол.: Анастасія Повстенко

10.00 дол.: Г. Чумак

5.00 дол.: А. Кушнір, О. Булавка

Листа ч. 16 і 17,
збирщик Андрій Андріюк

25.00 дол.: А. Андріюк

20.00 дол.: Д. Йона, Д. і Олійник

10.00 дол.: І. Буріло, С. Гаврюшкен, Б. Процик, М. Мирчук, М. Кулик, І. Мніщенко, М. Яковенко, К. Приходько, Г. Венке, І. Кохановський

5.00 дол.: І. Галій, В. Васьків, А.

Трефяк, Віра Яворський, Й. Мельник, Г. Мирун, А. Шендрик, М. Янюк, О. Венке

3.00 дол.: О. Горобець

О. Шевченко
скарбник

У хаті кожного одумівця
повинен бути журнал
“МОЛОДА УКРАЇНА”

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі **18 – 19%** пляни
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові контра.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 31 рік на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.
406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:
2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

I

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

I

ЗНАЙОМИМИ

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД “МОЛОДОЇ УКРАЇНИ” ЖЕРТВУВАЛИ:

O. Лисик, Ошава, Онт.	\$135.00
З поминального обіду по св. п. Іванни Чемерис, передав чоловік покійної Василь Чемерис, Етобіко, Онт.	100.00
На нев'янучий вінок св. п. Івана Бобро, передала Валя Кошарна	37.00
В. Сніг, Лондон, Онт.	30.00
Павло Осталович, Торонто	32.00
На нев'янучий вінок св. п. Іванни Чемерис зложили Надія і Ivan Данильченки, Міссісага, Онт.	25.00
На нев'янучий вінок св. п. Данила Завертайла в Чікаго, США, зложила Катерина Щербань, Торонто, Онт.	25.00
Ольга і Петро Неліпа, Торонто, Онт.	25.00
На нев'янучий вінок св. п. Макара Блощинського передала дружина Євгенія, Лондон, Онт.	25.00
На нев'янучий вінок св. п. Віри Павлівни Нечай в Монреалі, Кв., переслав проф. А. Степовий	20.00
O. Багнівський, Елкгарт, Інд.	20.00
Добродійка і о. протоієрей Микола Крітюк з нагоди одруження сина Петра з Людмилою Дрозд, донькою Ліни і Павла, Торонто, Онт.	20.00
В 10-ту річницю упокоєння св. п. Любі Головатенко, доньки Юрія і Тані Головатенко, склали: тато	
й мама, Міссісага, Онт.	20.00
Люся і i Володимир Тимошенко, Рексдейл, Онт.	10.00
У четверту річницю відходу у вічність св. п. дружини Надії складає Anatolij Omelchenko, Міссісага, Онтаріо	20.00
Leonid Babenko, Скарборо, Онтаріо	11.00
Ivan Shvchenko, Австралія	13.32
A. Степовий, Монреал, Кв.	10.00
Ivan Bartashewskyj, Англія	8.00
Vasiliy Sajko, Монреал, Кв.	9.00
Panasi Dlowskyj, Rochester, Н. Й., США	6.00
Galia Blouss, Niagara Falls, Онтаріо	6.00

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

фірми

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць
Бересфорд і Блюр Зах.
в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.

Тел.: 767-3755

Василь Коновал, Проспект, Ілл., США	5.00
Володимир Котенко, Чікаго, Ілл., США	3.00
Микола Кривка, Літл Фалс, Н. Й., США	3.00
E. Стадніченко, Німеччина	2.00
O. Антоненко, Філадельфія, США	2.00
С. Цюра, Віндзор, Онт.	2.00
A. Мельничук, Ст. Кетерінс, Онтаріо	2.00
K. Сірко, Ошава, Онт.	2.00
M. Каплистий, Філадельфія	2.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТИНИ
ПРИСДНАЛИ:

Віктор Педенко, Торн Гіл, Онт. 1
Леонід Ліщина, Торонто, Онт. 1
Іван Даценко, Торонто, Онт. 1

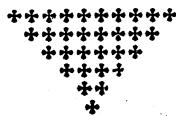
Жертводавцям і прихильникам
“Молодої України” щира подяка!

Редакція і адмін. “М. У.”

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ROCHESTER
FURNITURE
CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ
Великий вибір хатніх меблів:
вітальнь, спалень, їдальнь,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

TORONTO CENTRAL
423 College St. W. - Tel. 364-1434
TORONTO WEST
1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188
MISSISSAUGA
1995 Dundas St. E. - Tel. 624-4411

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів
як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.
550 QUEEN STREET WEST
Toronto, Ontario
Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. — Chicago, Ill. 60622 — Tel.: (312) 489-0520

видає 6% дивіденди на звичайні ощадностеві конта

- Каса "САМОПОМІЧ" видає різні роди сертифікатів від 6.5% до 10% дивіденди
- Каса видає всі роди позик на вигідні умови.

Філії "САМОПОМОЧІ":

На півдні міста:

1923 W. — 51st Street
Chicago, Ill. 60609
Tel.: 476-9435

На північному заході:

5000 Cumberland Road
Chicago, Ill. 60656
Tel.: 625-9830